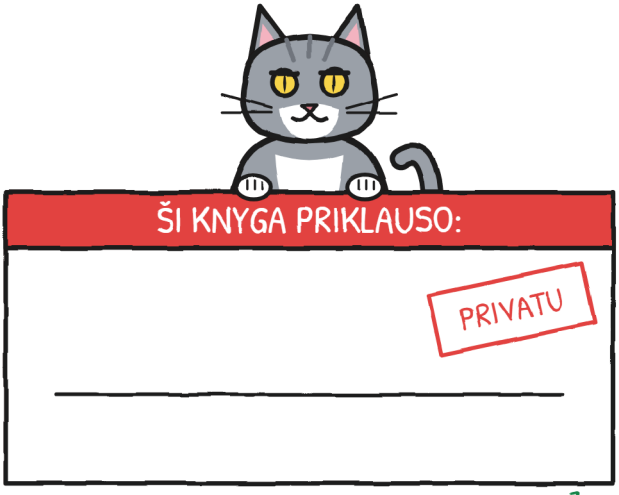

Ir niekam kitam. –J.

Jei jį rasi, neatidaryk prieš griaustinį.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tu to nedaryk. Jei tai trunka kelis puslapius, užrašyta NUO ČIA ir IKI ČIA. Per tikrą audrą vadovaukis paskutiniu puslapiu. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2

Neatidaryti prieš griaustinį

Lui Eriksson

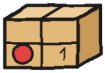
DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 2
Neatidaryti prieš griaustinį
Antroji serijos knyga. Pirmoji: „Šis siuntinys kandžiojasi“.
Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson
Lietuviškas leidimas: LinguAula
DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+
Pirmasis leidimas: 2026
© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.
Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

Kiekvieno skyriaus užduotys:
linguaula.com

Rašant šią knygą nenukentėjo nė vienas griaustinis. –J.

SKYRIUS 1

Audrų medžiotojas

Parduotuvėje priešais yra siuntinys, kuris dreba.

Praėjusį šeštadienį jis pajudėjo tik vieną kartą. Nuo tada nebesiliauja: smulkus, nenutrūkstamas drebėjimas, kaip mažo šuniuko veterinaro laukiamajame. Taip jau septynios dienos. Kiekvieną dieną vis stipriau.

O aš turiu naują sąsiuvinį.

Pirmasis sąsiuvinis man baigėsi. Mara, „Neįmanomų pristatymų“ savininkė, davė man šitą: mėlynas viršelis ir raudonas parduotuvės antspaudas kampe. Pirmame puslapyje užrašiau pavadinimą su nauju žodžiu:

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 2 · Gunio. OFICIALUS.

„Oficialus“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Oficialiai. –J.

Mara sako, kad oficialiuose sąsiuviniuose nepiešiama. Pažiūrėsim: šitame jau yra vienas piešinys.

Ką reikia žinoti apie kitą sąsiuvinį: prieš du šeštadienius Julita (ta nuo žaliųjų pastabų) ir aš naktį, lieptu ir be jokio suaugusiojo, pristatėme kiaušinį, kurio niekam nepavyko pristatyti daugybę metų. Dabar tai Trupinukė, drakono mažylė, kuri mėgdžioja viską, ką darau. Mara, parduotuvės ragana, mus nubaudė: kiekvieną šeštadienį ten, dešimtą valandą. Aš rajone naujokas, ir beveik visi mano daiktai tebėra dėžėse.

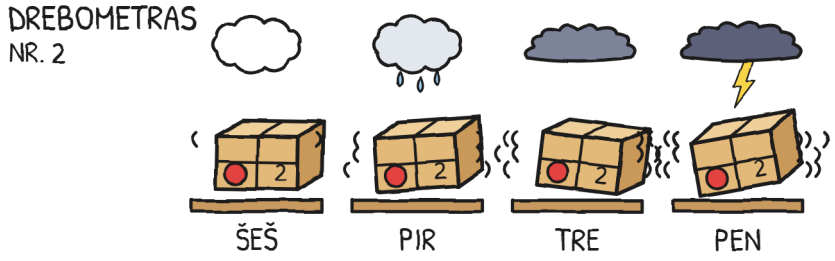
Tas, kuris dreba, yra Nr. 2. Jis stovi grąžintųjų lentynoje ir turi etiketę, kurią moku mintinai: skaičiau ją kiekvieną šios savaitės popietę, stovėdamas ir jos neliesdamas, kol Mara apsimetinėjo, kad manęs nemato:

- Nr. 2 · DŪŽTA.
- KUR: Flora, Kanalo g. 9.
- NURODYMAI: NEATIDARYTI PRIEŠ GRIAUSTINĮ.
- SIUNTĖJAS: R.

Aplink – dvidešimt trys antspaudai GRĄŽINTA. Suskaičiavau juos du kartus, jei kuris nors būtų nukritęs.

Grąžintasis – tai siuntinys, kurio niekam nepavyko pristatyti: jei gavėjas nepasirašo nenusitrinančiu rašalu, auštant jis parskrenda atgal į savo lentyną, viena eile, kaip antys. Liko devyniolika: taip parašyta ant sienos, žaliai, Julitos raštu, o tai, ką Julita rašo žaliai, nenusitrina. Juos visus siunčia tas pats žmogus, R., apie kurį žinoma tik tai, kad labai blogai rašo.

Kiekvieną popietę užsirašydavau, kiek jis dreba ir koks oras: taip atsirado DREBOMETRAS NR. 2. Penktadienį debesies viduje jau buvo žaibas.

Jis dreba ne iš baimės, o todėl, kad artėja audra. Šeštadienį, šeštą vakaro. Orų prognozėje tai patikrinau šešis kartus. –].

Perskaičiau pastabą du kartus. Antrą kartą – tik dalį apie šeštą valandą.

Šeštadienį dešimtą valandą Mara – su violetine skrybėle ir antspaudu, kuris barsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake, – laukė mūsų už prekystalio, laikydama rankose Nr. 2. Ne lentynoje: rankose. Šalia antspaudo tebestovėjo guminė varlė, mano nuo tada, kai nustojo būti niekieno. O Tonis, ŽAIBO kurjeris, stovėjo su šalmu ant galvos: šeštadieniai – ir jo bausmė, o Tonis atlieka bausmes taip, kaip pristato siuntas: punktualiai ir nieko nenusiimdamas.

— Dvidešimt tris kartus pati jį vežiau, — pasakė Mara. — Ir nė karto per audrą.

Mara perbraukė nykščiu etiketę. Pažiūrėjau į vitriną, kuri darėsi vis pilkesnė: šiandienos kelionė nebus tokia pati kaip kitos.

— Šitą, — paskelbė Mara, — pristatysite jūs patys. Šią popietę.

Julita taip šoktelėjo, kad vos neprilietė lentelės LIKO 19, ir dar nenusileidusi jau kalbėjo. Aš nešokau: likau su dviem žodžiais, „šią popietę“, ir viena valanda, šešta, kurie man svėrė daugiau nei siuntinys.

Mara iškėlė tris sąlygas ir suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Išeinate penktą, kol dar neatėjo audra, ir pasiliekate Floros namuose, kol ji praeis.
2. Jūsų šeimos jau žino, ir Flora taip pat.
3. Taisyklė ta pati, kuri parašyta etiketėje: neatidaroma prieš griaustinį. Ir tai turi būti griaustinis tiesiai virš galvos: tolimi netinka.

Atpažinau triuką: tai buvo beveik Veros, Trupinukės šeimininkės, barnio taisyklės, tik pasakytos iš anksto, o ne po to. Mara per barnį nebuvo, bet vis tiek apie jį sužinojo: šiame rajone barniai atkeliauja anksčiau nei siuntiniai.

— O tu neini? — paklausė Julita.

— Man čia yra ką veikti, — atsakė Mara ir pro vitriną pažvelgė į dangų, kuris vis labiau pilkėjo.

Prekystalio gale gulėjo sulankstyta antklodė, slidinėjimo ausinės ir puodas. Viską pamačiau. Ir toliau žiūrėjau į siuntinį.

Tada Julita pažvelgė į mane.

— O tau patinka audros?

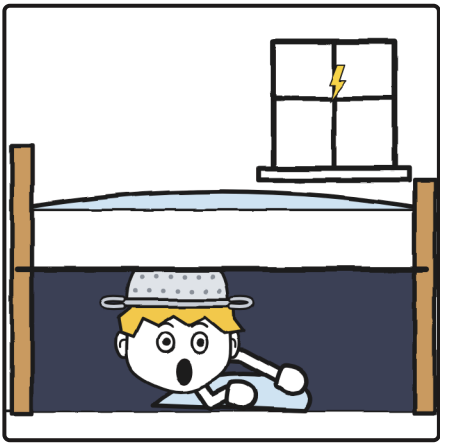
Ji paklausė žiūrėdama man tiesiai į akis. Aš galėjau pasakyti tiesą. Pasakiau štai ką:

— Man jos labai patinka. Savo senajame rajone buvau profesionalus audrų medžiotojas.

Ankstesniame sąsiuvinyje melas sugrįžo po dienos ir nakties. Šiame nusprendžiau sutaupyti jam kelio: tą patį rytą nupiešiau melą ir, gretimame langelyje, tiesą.

Kiaurasamtis buvo mūsų virtuvės, plieninis, su dviem rankenomis. Žaibų jis nesustabdydavo. Man padėdavo tai, kad ant galvos turėjau kažką. Dabar jis gulėjo kažkurioje kraustymosi dėžėje, šalia žirklių, kurių mama jau savaitę ieškojo.

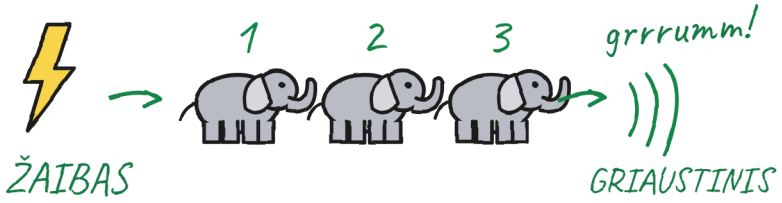

Julita išmokė mane skaičiuoti audrą, mano sąsiuvinyje, neatsiklaususi leidimo ir žaliai.

Skaičiuojama nuo žaibo iki griaustinio, dramblių: „vienas dramblys“ trunka daugmaž sekundę, o kas trys drambliai – kilometras. Taip daugmaž sužinai, kaip toli trenkė tas žaibas; kur trenks kitas – ne. Ir kada galima išeiti, skaičiavimas taip pat nepasako: tai, pasak Julitos, jau kita taisyklė, be piešinio – pusė valandos po paskutinio griaustinio.

Pabandžiau tyliai ir man išėjo greitutėliai drambliai, iš tų, kurie niekam netinka. Man nereikėjo nieko skaičiuoti, nes man audros labai patinka, bet užsirašiau, dėl visa ko.

vienas dramblys, du drambliai, trys drambliai...

1 dramblys = 1 sekundė

3 drambliai = 1 kilometras (daugmaž)

0 dramblių = VIRŠ GALVOS!

↖ Tai griaustinis iš etiketės.
Tolimi siuntinio neatidaro.

Daugiau dramblių: tas žaibas trenkė toliau.

Išgirdai griaustinį, nors ir toli: greitai po stogu!

Tonis perskaitė etiketę man per petį, kaip skaito viską, kas ne jo.

— ŽAIBAS audros metu nepristato, — pasakė jis ir parodė mums smulkų šriftą savo geltonoje kuprinėje: ŽAIBO SIUNTOS · PER DEŠIMT MINUČIŲ ARBA NEMOKAMAI ir, pro Julitos didinamąjį stiklą, žvaigždutę: *Išskyrus audrą.

— Audros dar nėra, — pasakė Julita.

Tonis dar kartą perbėgo smulkų šriftą, ar nėra ten ko nors apie „dar“. Nieko nebuvo.

Taigi Tonis nuėjo su mumis. Jis skaičiuoja dramblius vienu ypu, „vienasdutrys!“, tarsi tai būtų pristatymas. Pasak Tonio, visos audros yra už kilometro. Nežinau, ar tai drąsa, ar dramblių stoka.

Penktą perėjau gatvę namo pasiimti lietpalčio; Julita palaukė manęs laiptinėje. Mama laukė buto duryse, laikydama lietpaltį, kabantį jos rankoje. Ji turi teoriją apie oranžinę spalvą: kad ji matosi iš toli. Niekada nesupratau, iš kur ji ketina žiūrėti.

— Užsivilk oranžinį, — pasakė ji. — Tikrai nori eiti? Juk tu, kai griaudžia...

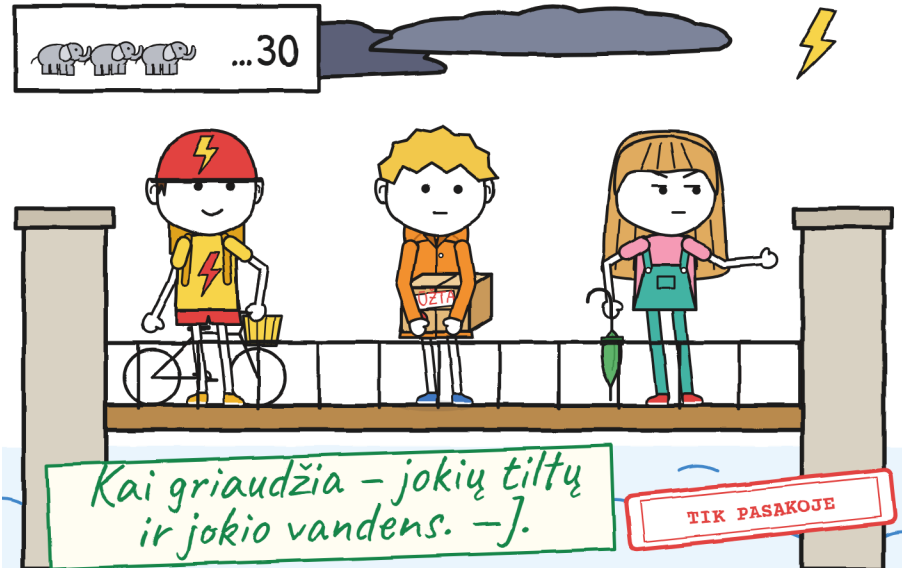
— IKI, MAMA!

Nulėkiau laiptais, šokdamas per dvi pakopas. Buvau apskaičiavęs, kad laiptinės aide pusė mamos sakinio pakeliui pasiklys. Nepasiklydo. Julita buvo apačioje.

„Juk tu, kai griaudžia...“ KĄ? –J.

Perėjome Didįjį tiltą, dangui darantis vis juodesniam. Naktį jį pakelia, kad praplauktų laivai; dieną juo eina visi, o tuo metu juo ėjome tik mes ir vienas skubantis vyras priešinga kryptimi – o tai, artėjant audrai, yra teisinga kryptis. Aš nešiau Nr. 2 abiem rankomis, labai tiesiai. Tonis stūmė dviratį: tai lėčiausiai, kaip esu matęs judant ŽAIBĄ, kai jis nėra pasiklydęs.

Eidama per vidurį, Julita sausai pasisveikino su vandeniu: ranka, trumpai, nesišypsodama, kaip su kuo nors, kas jai nepatinka. Ji taip daro nuo liepto nakties. Manau, kad toks ir yra susitarimas: ji sveikinasi, o vanduo leidžia jai praeiti.

Labai toli užsidegė dangus.

Tai buvo mirktelėjimas už debesų, be garso, kaip kai kas nors įjungia ir išjungia šviesą kambaryje, kuriame tavęs nėra. Julita sustojo kaip įkalta ir užsimerkusi tyliai skaičiavo dramblius. Suskaičiavo trisdešimt, kol kažką išgirdo. Aš skaičiavau kartu, viduje, su savo greitutėliais drambliais, ir man išėjo keturiasdešimt du.

Grrrumm.

— Iki to žaibo kokie dešimt kilometrų, — apskaičiavo ji. — Prognozė žada audrą šeštą valandą.

— Sugriaudė! — sušuko Tonis. — Ar jau galima atidaryti?

— Siuntiniui atidaryti tas neskaičiuojamas, — pasakė Julita neatmerkdama akių. — Jis už dešimties kilometrų; etiketės griaustinis yra tas, kuris tiesiai virš galvos: nulis dramblių. Bet jau girdisi: po stogu! Bėkite!

Nubėgau iki Kanalo gatvės apsimesdamas, kad nieko negirdėjau. Nei grrrumm, nei to, kas apie šeštą.

— Čia buvo žagtelėjimas? — paklausė Julita, nesulėtindama žingsnio.

— Ne, — pasakiau. — Ik!

Tonis persilenkė per vairą ir taip nusijuokė, kad dviratis pasviro į šoną. Julita nesijuokė. Ji primerkė akis, kaip kai skaito kažką, kas nėra parašyta.

Vienas griaustinis, vienas ik: man tai nutinka nuo mažens. Jei audra toli, lieka vienas; jei tiesiai virš galvos, ateina kitas, ir dar vienas, kas tris sekundes, kol audra nueina. Tai ne baimė. Tai kažkas, ką daro mano kūnas manęs nepaklausęs, kaip augimas ar čiaudulys, ir, kaip augimas, nesustoja, kad ir kokį veidą pasidarytum. Žinau, nes išbandžiau visus veidus.

Tai vadinasi baimė. –].

Kanalo gatvėje Vera, ta su raudonais plaukais, jau laukė mūsų prie Drakonų namų durų, greta Floros durų, laikydama Trupinukę ant rankų. Trupinukė, vos mane pamačiusi, užsidėjo mano veidą: ji taip daro visada – žiūri į mane sekundę, patikrina, kokį veidą turiu, ir pasideda tokį patį.

Padėjau Nr. 2 į Tonio dviračio krepšį ir išskėčiau rankas.

— Tai jos pirmoji audra, — pasakė Vera ir sudėjo ją man į glėbį. — Ji mėgdžioja tave visame kame, Guni. Taip pat ir tai, ką jauti. O jei išsigąs, netrauk jos: ji įsikimba. Kai viskas praeis, pabelskite tris kartus į Floros kiemo mūrą, ir ateisiu jos pasiimti.

— Aš nieko nejaučiu, — atsakiau. — Man audros labai patinka.

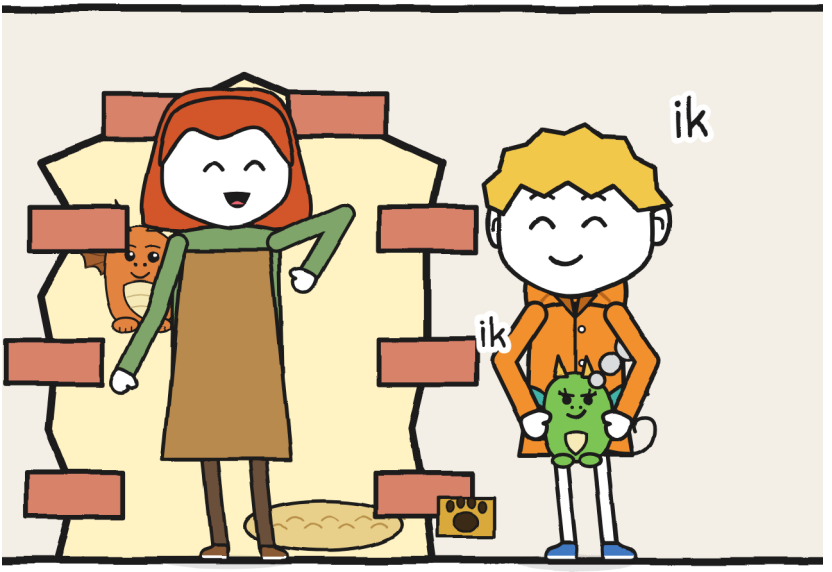
Pasakiau tai išpūtęs krūtinę, ir Trupinukė, mano glėbyje, išpūtė krūtinę lygiai taip pat, ištiesusi kaklą: tikras žmogaus, kuriam labai patinka audros, atvaizdas, dviem dydžiais. Vera

pažiūrėjo į mus abu, vieną ant kito, su tuo pačiu veidu, ir nieko nepasakė. Vera pasilaiko dalykus tam laikui, kai jų prireikia.

Toli sugriaudė. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jai pro šnerves pasipylė dūmai.

— Vidun, greitai, — nutraukė Vera ir pastūmė mus link Floros durų.

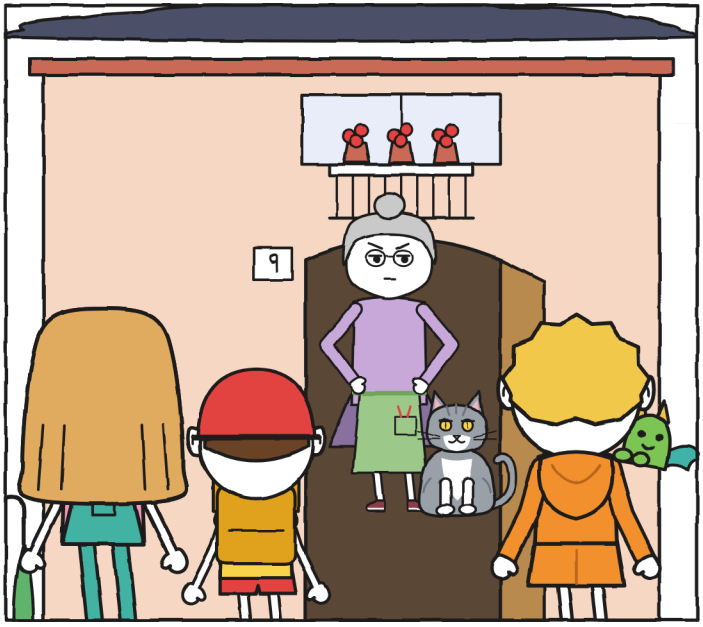
Floros namas – tas su pelargonijomis: tomis, kurios auga balkone, iš kurio prieš du šeštadienius mus stebėjo viena ponia, laikydama laistytuvą ore.

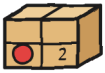

Ji atidarė duris, dar mums nespėjus paskambinti: ponia su pilku plaukų kuodu ir akiniais, su žalia sodininkės prijuoste, pilna

kišenių, o tarp jos kojų – pilkas katinas su balta krūtine, kuris pažiūrėjo į mus kaip į siuntinį, skirtą ne jam. Ji pažiūrėjo į dėžę. Pažiūrėjo į dangų. Pažiūrėjo į Trupinukę. Būtent ta tvarka, ir kiekvienam skyrė tiek pat laiko, o tai buvo nedaug.

— Veros mažylė. Kad man tik nesvilintų paparčių, — pasakė ji. — Užeikite, nes pradės lyti. Bet įspėju: aš už akmenis nepasirašau.

SKYRIUS 2

Griaustinis!

Floros virtuvė pilna augalų: ant stalo, ant grindų, nuo lubų kabančių. Tarp jų lieka siauri praėjimai, kuriais reikia mokėti vaikščioti. Paparčiai, tie, kurių Trupinukė neturėjo nusvilinti, buvo kaip tik jos nosies aukštyje.

Gale stiklinės durys veda į šiltnamį; galinės, medinės, su stiklu viršuje ir kačių landa apačioje, – į kiemą. Pro stiklą matėsi, kaip ant trinkelių prasideda lietus. Kvepėjo drėgna žeme – kvapu, kurį pažinojau iš parkų, o ne iš virtuvių.

Šiltnamio stikle buvo nupieštų lašų. Vienas ėmė kilti aukštyn. Kitas jį aplenkė.

— R. užburti stiklai, — pasakė Flora. — Praleidžia lietų, kai aš noriu. Žaibų – niekada. Garsas praeina visada, ką čia padarysi.

Pasilikau tai R. kortelei: R. mokėjo daryti užburtus stiklus, bet jau dvidešimt tris kartus nesugebėjo pristatyti stiklainio.

Ant šaldytuvo magnetas laikė nuotrauką. O nuo vinies prie kriauklės, tarp keptuvės ir džiovintų žolelių ryšulio, kabojo

plieninis kiaurasamtis su dviem rankenomis. Pamačiau jį įėjęs, anksčiau nei augalus: žmogus iškart pastebi tai, ko savaitę ieškojo ne tose dėžėse.

Tonis dėl lietaus įstatė dviratį į koridorių ir liko stovėti šalia jo, virtuvės tarpduryje, puse kūno viduje: taip Tonis įeina į vietas, kurios ne jo. Katinas praslinko tarp jo kojų, ir Tonis atsitraukė labiau, nei reikėjo, kad jį praleistų. Pamaniau, kad jis nenori, jog kas nors palieistų dviratį.

Flora padėjo dėžę ant stalo, alkūne atstūmė du vazonus ir atidarė ją nieko neklausdama. Nieko neklausdama ir neskaitydama etiketės: ji žinojo, kur lūžta kartonas dėžės, kurią yra atidariusi daug kartų. Viduje, tarp šiaudų, stovėjo stiklainis su kamščiu, o stiklainyje – aštuoni pilki rutuliukai.

— Parašyta, kad negalima atidaryti prieš griaustinį! — sušuko Julita.

Julita parodė pirštu į etiketę. Trečioji Maros sąlyga išsilaikė tiek, kiek reikia ponios rankai, kad atlenktų dėžės atvartą.

— Šiandien atidariau dėžę, o ne stiklainį, — pasakė Flora. — Kas viduje, jau žinau: R. pažadėjo man žiburėlių, o siunčia akmenis.

Tai nuskambėjo kaip sena nuoskauda, iš tų, kurios jau sakomos ne tam, kad kas nors jas išgirstų, o todėl, kad atėjo laikas. Pažiūrėjau į stiklainį. Rutuliukai buvo pilki, lygūs, kaip nedideli riešutai, ir jie nejudėjo taip, kaip nejuda tik akmenys. Aš nebūčiau galėjęs pasakyti, kad jie ne akmenys. Sąsiuvinyje, šalia

stiklainio, nubrėžiau rodyklę: „akmenys?“. Kažkas pridėjo dar vieną rodyklę, žaliai: „žiburėliai?“.

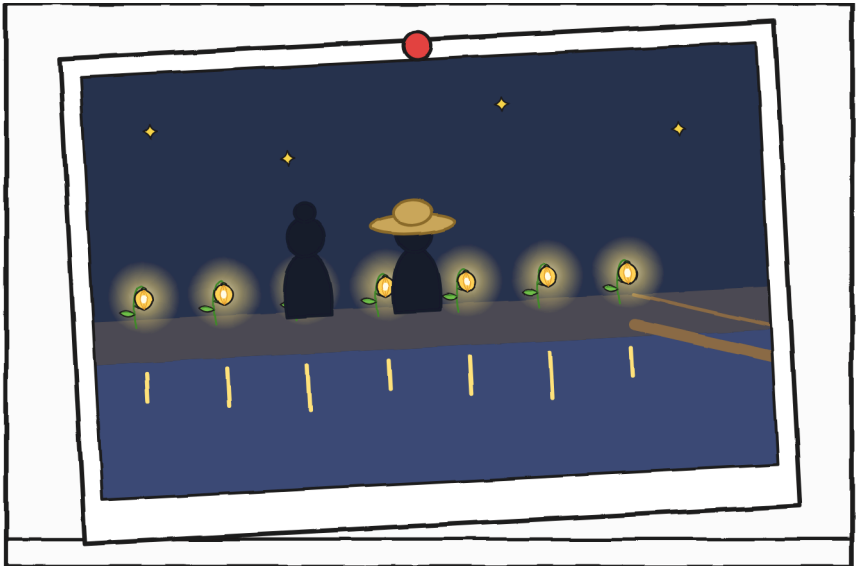
— Kas yra žiburėlis? — paklausiau.

Tie, kuriuos aš pažinojau, buvo popieriniai, spalvoti, ir per šventes jie būdavo kabinami ant virvės tarp dviejų balkonų; jie išsilaikydavo iki pirmo lietaus. Bet ir nemaniau, kad kas nors siunčia akmenis su antspaudu.

— ŽAIBE už akmenis ima pagal kilogramus, — pasakė Tonis nuo durų.

Niekas į jį nekreipė dėmesio. Jis pats – taip pat.

Flora nuėjo prie šaldytuvo, nuėmė nuotrauką nuo magneto ir padėjo ją ant stalo, priešais mus, šalia stiklainio.

Tai buvo sena nuotrauka: kanalo krantinė naktį, o pakrantėje – žemų, apvalių šviesel ių eilė, viena paskui kitą, iki pat ten, kur prasideda lieptas. Tai nebuvo žibintai: jos kilo iš žemės, tarsi kas nors būtų pasėjęs lemputes. Priekyje, nugara į mus, dvi figūros kažką sodino: viena turėjo plaukų kuodą, o šalia – šiaudinė skrybėlė, tokia didelė, kad nesimatė, kas po ja. Neklausiau apie skrybėlę. Flora apie skrybėlę nieko nepasakė. Tarp tų dviejų tylėjimų tilpo visas žmogus.

— Augalai, kurie sukaupia žaibų šviesą ir šviečia visą naktį, — pasakė Flora. — Sėklas R. atnešdavo jau pabudusias, audringomis naktimis; aš paruošdavau žemę. Nė vienos mieganči os nesu mačiusi. Žiburėliai pamažu užgeso, vienas po kito, ir R. daugiau neatėjo: dabar siunčia šitą stiklainį.

Flora vėl prisegė nuotrauką prie šaldytuvo. Nuotrauka pakibo kreivai. Flora ištiesino ją pirštu ir dar akimirką liko ten stovėti.

Todėl kanalas buvo toks tamsus. Liepto šviesos užgeso, ir niekas jų daugiau neįžiebė. Todėl jis taip baugina.

Baugino. Mane – labai: perėjau jį tamsoje. –J.

Julita parašė šią pastabą nenuleisdama akių nuo šaldytuvo nuotraukos. Lieptas – tai lenta virš kanalo, kuria perėjome prieš du šeštadienius, ji atbulomis, o aš sakydamas, kur žengti.

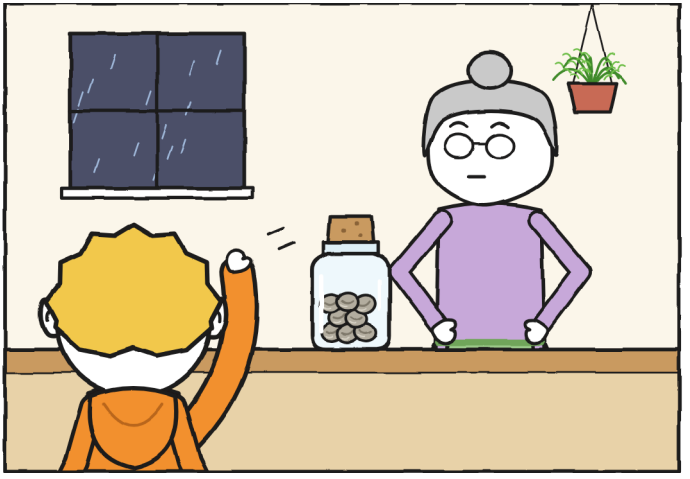
— R. visada ištesi žodį, — pasakė Flora. — Vėlai, bet ištesi. Šį kartą R. apsiriko.

Užsirašiau abu sakinius atskiroje kortelėje, skirtoje augantiems sąrašams: KĄ ŽINOME APIE R., su portretu, kuris

yra klaustukas. Joje buvo dvi eilutės, abi iš pirmojo sąsiuvinio: tai, kad labai blogai rašo, pasak Maros, ir Veros veidas, perskaičius inicialą. Su stiklų eilute tą popietę ji pasipildė dar trimis, o portretas liko toks pats.

— O ar kada nors atidarėte jį po griaustinio? — paklausiau.

Flora pažiūrėjo į mane per akinių viršų. Nuleidau ranką, kurią nežinau kodėl buvau pakėlęs klausdamas.

— Aš nieko nelaukiu, — pasakė ji. — Nė griaustinio.

Julita linktelėjo to nepastebėdama. Aš tai pastebėjau ir patylėjau.

Floros katinas vadinasi Griaustinis. Tai parašyta ant jo mėlyno dubenėlio baltomis raidėmis, šalia kačių landos, ir aš nusirašiau į sąsiuvinį, nupiešęs dubenėlį ir didžiosiomis raidėmis, nes vėliau

tai bus svarbu: GRIAUSTINIS. Užsirašau vardus visko, kas gali mane išgąsdinti; to išmokau su siuntiniu, kuris pasirodė turintis dantis. Jis pilkas kaip lietaus debesis, su balta krūtine ir geltonomis akimis, ir kai atsigula prie šaldytuvo, murkia taip žemai ir taip nenutrūkstamai, kad atrodo kaip tolimas griaustinis, iš tų, nuo kurių dar neima žagsėti.

Kol laukėme audros, virtuvėje nutiko viskas ir nenutiko nieko.

Julita barbeno stalą pirštais, tak, tak, tak, šalia stiklainio, tokiu ritmu, kokiu barbena tas, kuris šešis kartus patikrino orų prognozę, o dabar nori tik, kad jau prasidėtų. Flora atidarė sausainių skardinę ir pastatė ją viduryje nepasakiusi „imkite“; ir taip buvo aišku. Tonis, kuris nenusiėmė šalmo net dėl to, graužė vieną, kai toli sugriaudė – grrrumm, kuris vos ir buvo grrrumm. Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jai išsprūdo trumpa liepsnelė, kuri praskriejo Tonio sausainio priekyje ir paliko jį paauksuotą. Tonis pažiūrėjo į jį, pauostė ir vis tiek suvalgė.

Flora, nieko nesakiusi, pristūmė paruoštą kibirą vandens ir pastatė jį ant grindų šalia Trupinukės. O Griaustinis, kuris iki tol apsimetinėjo, kad mūsų nėra, pamatė Trupinukę, visa jo nugara pasišiaušė ir jis atsistojo priešais ją, išsipūtusia uodega. Trupinukė pasislėpė už mano kojų. Aš, pats nepastebėdamas, pasislėpiau už Julitos. Atsistojome eilėje: katinas, mažylė, berniukas ir mergaitė su pirštais ant stalo, kuri nepasijudino.

Blogiausia griaustinio dalis – jo laukimas. –J.

Audra artėjo. Tai buvo matyti pagal langą, kuris įgavo skalūno spalvą, ir pagal stiklainį: rutuliukai, iki tol nejudėję kaip akmenys, ėmė tarškėti į stiklą – plonas „tink“, kurį iš pradžių palaikiau lietumi, o paskui jau ne. Vis garsiau. Tarsi ir stiklainio viduje kas nors skaičiuotų. Akmenys neskaičiuoja. Pagalvojau tai ir nepasakiau: Flora jau kartą buvo pažiūrėjusi į mane per akinių viršų.

Su kiekvienu žaibu Julita tyliai skaičiavo: „Dvylika dramblių“. „Devyni“. Skaičiai mažėjo. Ir kiekvieną kartą, kai jie mažėjo, jos koja po stalu judėjo vis stipriau, mušdama į grindis nieko neatitinkantį ritmą. Aš tai mačiau iš savo vietos. Pasakiau jai, kad išmuš duobę grindyse; ji atsakė, kad skaičiuoja. Julitai niekas negali pasakyti, kad turi kojų.

Tada Trupinukė išpūtė dar vieną liepsnelę, mažytę, be ik, iš gryno nerimo, ir Griaustinis, kuris stovėjo per sprindį nuo jos, kaip strėlė išlėkė pro kačių landą į kiemą, į lietų, su dangtelio garsu: klak. Flora staigiai atplėšė galines duris ir iš slenksčio šaukte pašaukė jį visu balsu, kurį turi, o jo turi daug:

— GRIAUSTINIII!

Jei kas nors manęs paklaustų, Julitos ranka jau buvo ant kamščio prieš šūksnį. Niekas manęs neklausė.

O Julita atidarė stiklainį.

POKŠT!

Tai buvo mažas, apvalus kamščio garsas, kuris girdėjosi puikiai, nes virtuvėje pusę sekundės nesigirdėjo nieko kito. Julita pakėlė kamštį su veidu to, kuris taisyklę įvykdė pažodžiui.

— Sugriaudė! — pasakė ji.

Nebuvo jokio griaustinio. Tik šaukė Flora. Griaustinis – tai katinas.

Beje, padariau ik. Ne todėl, kad būtų sugriaudę: todėl, kad kažkas už dviejų metrų nuo manęs surėkė „Griaustini!“, o mano kūnas to neskiria. Trupinukė padarė ik su liepsnele, o Tonis užsikimšo ausis abiem rankomis, per vėlai.

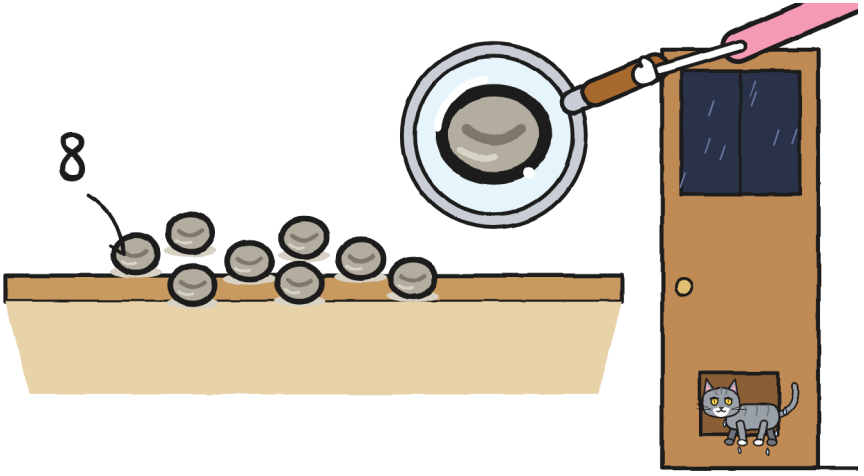
Tai apie katiną buvau nusirašęs prieš kurį laiką, šalia dubenėlio piešinio, su jo baltomis raidėmis, kad viskas būtų aišku.

Tą puslapį perskaičiau vėliau. –J.

Stiklainio viduje buvo tik aštuoni pilki rutuliukai, šalti ir nejudantys. Nieko neužsidegė, niekas nešoko, niekas nepadarė tink. Julita, kuri nėra iš tų, kurios pasiduoda iš pirmo karto, atsargiai išbėrė juos ant stalo ir išsitraukė didinamąjį stiklą iš kombinezono kišenės. Aš juos suskaičiavau pirštu: aštuoni. Taip darau, kai nežinau, ką daryti. Skaičiuoju.

— Kiekvienas turi brūkšnelį, — pasakė ji. — Tarsi užmerktą akį.

Pažiūrėjau pro didinamąjį stiklą, pasiskolinęs jį. Kiekvienas rutuliukas turėjo plonytį, išlenktą brūkšnelį. Atrodė kaip vokas.

Griaustinis pats sugrįžo pro kačių landą, permirkęs, su prilipusiu prie kūno kailiu ir perpus mažesnis, ir nusipurtė kaip tik virš Trupinukės kibiro, kuris jau buvo pilnas. Flora uždarė galines duris, nusišluostė rankas į prijuostę ir pažiūrėjo į stalą.

— Tai akmenys, — pasakė ji. — O kažkas atidarė stiklainį prieš griaustinį.

Sakydama tai, ji į Julitą nepažiūrėjo. Nereikėjo. Julita pasidarė savo marškinėlių – rožinių – spalvos ir labai lėtai įsidėjo didinamąjį stiklą į kišenę, tarsi lėtai dėdama į kišenę galėtų padaryti taip, kad nieko neatidarė.

Aš daug nežinau apie augalus. Kadaise auginau lęšį ant vatos, ir jis neišgyveno kraustymosi. Bet Flora buvo pasakiusi „nė vienos miegančios nesu mačiusi“, ir aš negalėjau nustoti galvoti apie tuos užmerktus brūkšnelius.

— Jos miega, — pasakiau. — Tai ne akmenys, o sėklos. Todėl ir parašyta „neatidaryti prieš griaustinį“. Gal griaustinis jas pažadins. Stiprus, toks, nuo kurio dreba langų stiklai.

Miegančioji sėkla – tai akmuo su planais.

Flora atsisėdo pirmą kartą nuo tada, kai atėjome. Pažiūrėjo į rutuliukus. Paskui pasakė:

— Jei tai sėklos, tegul tai įrodo.

Lauke jau buvo beveik naktis. Buvo šešta valanda. Ta valanda, kurią Julita buvo patikrinusi šešis kartus.

Žaibas viską nubaltino.

Perspėjimo nebuvo. Akimirką anksčiau virtuvė buvo virtuvė, su savo augalais, šaldytuvu ir šlapiu katinu, o kitą akimirką tapo juodai baltu virtuvės piešiniu: kiekvienas lapas iškirptas, kiekvieno iš mūsų šešėlis prilipęs prie sienos, langas virtęs

šviesos lakštu. Julita išsižiojo skaičiuoti ir spėjo pasakyti tik „vienas dramb...“.

Ir tada atėjo tikrasis.

Griaustinis nugriaudėjo tuo pačiu metu kaip žaibas: audra buvo tiesiai virš galvos. Tai nebuvo garsas; tai buvo stumtelėjimas. Sudrebėjo stalas, stiklinės ir langų stiklai, ir kažkas sudrebėjo manyje, ko nėra dramblių schemoje. Nulis dramblių. Virš galvos.

Ir užgeso šviesa.

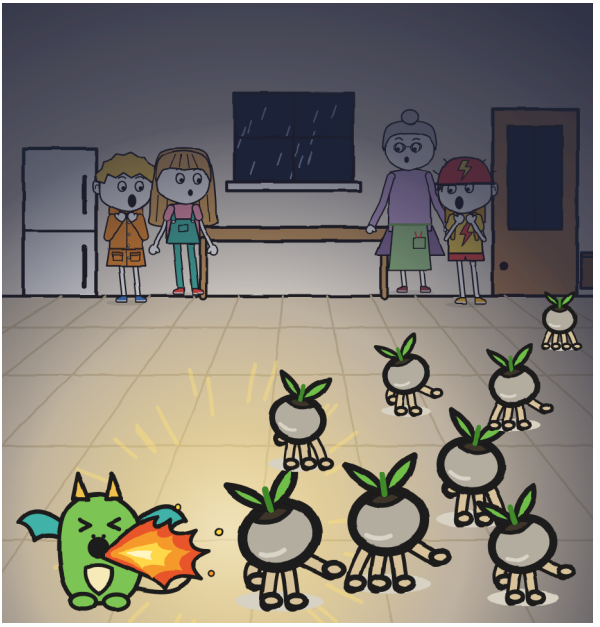
Užgeso visiškai, su tuo šaldytuvo spragtelėjimu, kai jis nustoja dūzgęs, ir virtuvė pasidarė juoda kaip uždarytos dėžės dugnas. Buvo vien akys: manosios, kurias jaučiau pernelyg plačiai atmerktas, kitų ir dvi geltonos, prilipusios prie mano batų. Niekas nieko nesakė. Girdėjosi lietus, mušantis į stiklus, ir, visai žemai, mažas, greitas alsavimas, kuris ėjo mano alsavimo ritmu.

Padariau ik.

Trupinukė padarė ik, ir pliūptelėjo liepsna.

Visą sekundę buvo matyti visa virtuvė.

Stalas buvo tuščias.

Akmenys turėjo kojas.

SKYRIUS 3

Jos juda, kai nežiūri

Tamsoje girdėjosi mažytis lietus: tik, tik, tik. Tas lauke krito. Šitas bėgiojo grindimis.

Žaibas.

Sėklos buvo toliau. Nejudančios, su savo keturiomis kojytėmis ir dviem lapeliais. Viena buvo palikusi koją ore. Ji turėjo tokį patį veidą, kokį aš darau, kai mama klausia, kas ką nors palietė.

Vėl tamsa: tik, tik, tik.

Padariau ik. Trupinukė padarė ik. Jos liepsna užklupo tris sėklas viduryje žingsnio. Kitos bėgo toliau.

Tai žaidimas „sustingk“. Su sėklomis. –J.

Flora įjungė žibintuvėlį. Nukreipė jį į vieną sėklą ir ši sustingo prikalta. Nukreipė į kitą. Pirmoji pabėgo.

— Tai sėklos! Jos pabudusios!

Ji buvo pamiršusi įsijungti pikto balso.

— Aš taip ir sakiau, — sumurmėjau.

— Tai padėk man, kad jos neišbėgtų.

Julita pasilenkė. Vienoje rankoje dar laikė kamštį. Įsikišo jį į kombinezono kišenę, o kitą ranką išskėtė prieš sėklą.

Nepataikė per pirštą.

Su kitu žaibu pamatėme, kur jos bėga: visos į kačių landą.

Flora atitempė milžinišką vazoną ir užtvėrė joms kelią.

— Jos ieško audros sudrėkintos žemės. Čia yra tik žemė iš čiaupo. Lauke žemės beveik nėra: trinkelės, takelis ir kanalas. Jei išeis, lietus nuneš jas į vandenį.

Pažiūrėjau pro stiklą. Sėkla su keturiomis siūlinėmis kojytėmis lauke išsilaikytų tiek, kiek popierius balutėje.

Kačių landa liko užtverta. Bet dabar jos buvo išsibarsčiusios po visą virtuvę, tamsoje, o virtuvėje yra šimtas vietų, kur galima pasislėpti: po šaldytuvu, už kibiro, tarp vazonų, laistytuve ir po stalu, kur buvau aš, su Floros kiaurasamčiu ant galvos. Namie, kai griaudžia, užsidedu tokį patį; šitas kabojo ant vinies prie kriauklės, ir mano rankos pačios jį nukabino.

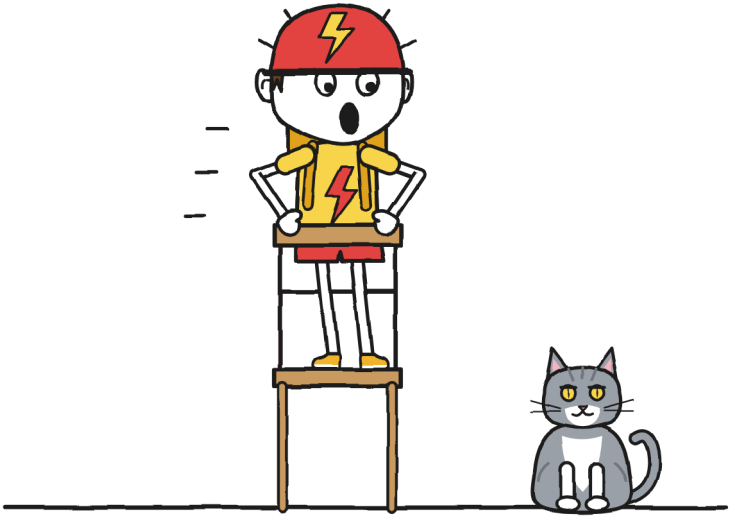
Bandėme viską:

1. Julita užmetė šluostę ant vienos sėklos, šoko ant jos, pakėlė šluostę, o po ja buvo... Griaustinis. MRRRIAU! Jis išlindo iš šluostės taip, kaip katės išlenda iš visur: baisiai įsižeidęs, ir pagrįstai.
2. Tonis persekiojo vieną keturiomis po kėdėmis, o Griaustinis, kuris nežino, kas yra kurjeris, užšoko jam ant nugaros ir liko ten, sužavėtas kelione. ŠALIN!
3. Aš, po stalu, padariau ik. Trupinukė padarė ik, ir jos liepsna sustabdė sėklą per du sprindžius nuo Julitos rankos, o ši ją pagavo. „Viena!“.
4. Flora žibintuvėlio šviesa prikalė kitą sėklą ir pakėlė ją su ta ramybe, su kuria nuo žemės pakeliama slyva. „Dvi!“.

Griaustinis jas irgi vijosi. Jis mato beveik tamsoje. Mes – ne. Kol mes, visi kiti, klupome per kėdes ir apgraibomis atsiprašinėjome vieni kitų, Griaustinis vaikščiojo per vidurį nieko nepalietęs, ir buvo matyti, kad jis žaidžia kitoje lygoje.

Tonis nebijo audrų. Tonis bijo kačių.

Tai sužinojome, kai Griaustinis nulipo jam nuo nugaros ir Tonis, užuot su palengvėjimu atsikvėpęs, užlipo ant kėdės ir liko ten stovėti, sustingęs, su šalmu ant galvos ir kojomis kuo toliau nuo grindų, kiek tik leido jo kojų ilgis. Griaustinis atsisėdo apačioje, visiškai ramus, ir ėmė žiūrėti į jį kaip į vitriną.

— Bet tai ne katinas! — pasakė jam Julita. — Tai Griaustinis!

— DAR BLOGIAU!

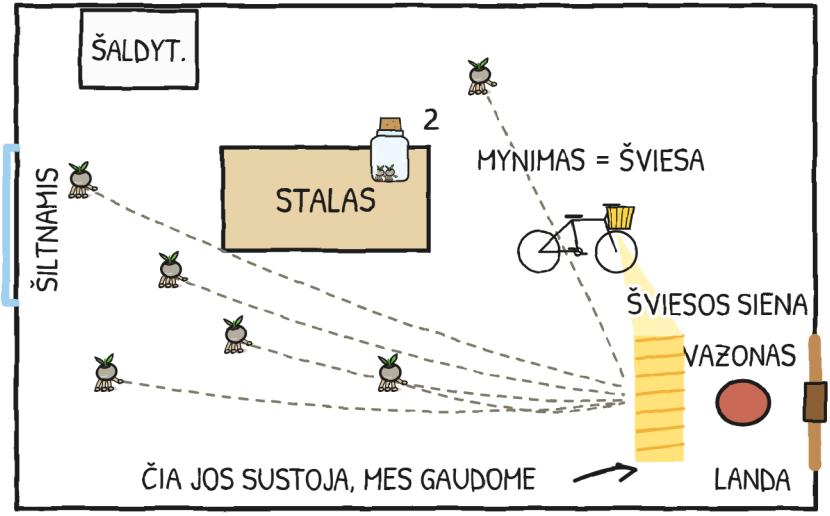
Rašau tai nesijuokdamas, nes neturiu teisės. Tonis savo baimę buvo užkėlęs ant kėdės, kur ją matė visi. Manoji buvo po stalu, su kiaurasamčiu.

Profesionalas. Iš po stalo. –].

Iš ten, apačioje, su kiekvienu žaibu matydavau visas grindis. Sėklos sukiojosi tarp kėdžių, bet visada grįždavo stumti vazono prie kačių landos. Nestumdavo stipriai. Stumdavo visada.

Taigi nubraižiau planą.

Piešiau jį žaibais, po vieną brūkšnį per žaibą, pasirėmęs sąsiuvinį į kelį: vienintelis būdas, kokį žinau, mąstyti greitai. Toks planas turi kreivas linijas, bet rodyklės visos eina į tą pačią vietą, ir tai buvo svarbiausia. Priešais kačių landą užrašiau ŠVIESOS SIENA, o šalia – dviratis: MYNIMAS = ŠVIESA.

— Toni, ar tavo dviračio žibintas dega, kai mini?

— Žinoma.

— Tai šiandien pristatysi šviesą.

Flora apšvietė planą. Julita pasižvalgė iš po staltiesės. Tonis nulipo nuo kėdės: dėl savo dviračio jis nulips iš bet kur.

Pastatėme dviratį ant stovo, žibintu į kačių landą. ŽAIBO dinamas pritvirtintas prie galinio rato: kai jis sukasi, yra šviesa. Ir Tonis pradėjo minti.

Jis mynė taip, kaip dar niekada nebuvo minęs. Ypač kai Griaustinis užsiropštė ant jo.

Reikia pamatyti, kad suprastum, todėl ir nupiešiau.

Dviratis, kuris niekur nevažiavo, ir jį mynė tas, kuris būtų norėjęs būti labai toli. Šviesa išėjo iš žibinto, iš pradžių geltona ir drebanti, o paskui balta ir tiesi, ir atsistojo prieš kačių landą kaip siena. Tai buvo mano ŠVIESOS SIENA, tikrovėje, su prakaito lašais.

Sėklos pasiekdavo šviesą ir sustingdavo, o mes jas gaudėme po vieną ir dėjome į stiklainį. Trys. Keturios.

Išlindau iš po stalo ir atsiklaupiau keturiomis šalia Julitos, šviesos pakraštyje. Sėklos peržengdavo šviesos ribą ir sustodavo. Jos svėrė vos šiek tiek daugiau nei stiklinis rutuliukas. Pirštus reikėjo suleisti greitai: vos tik jas pasiekdavo šešėlis, jos vėl bandydavo bėgti.

Griaustinis pagavo dar vieną burną, o Flora išėmė ją dviem pirštais.

— Penkios! — pasakė ji.

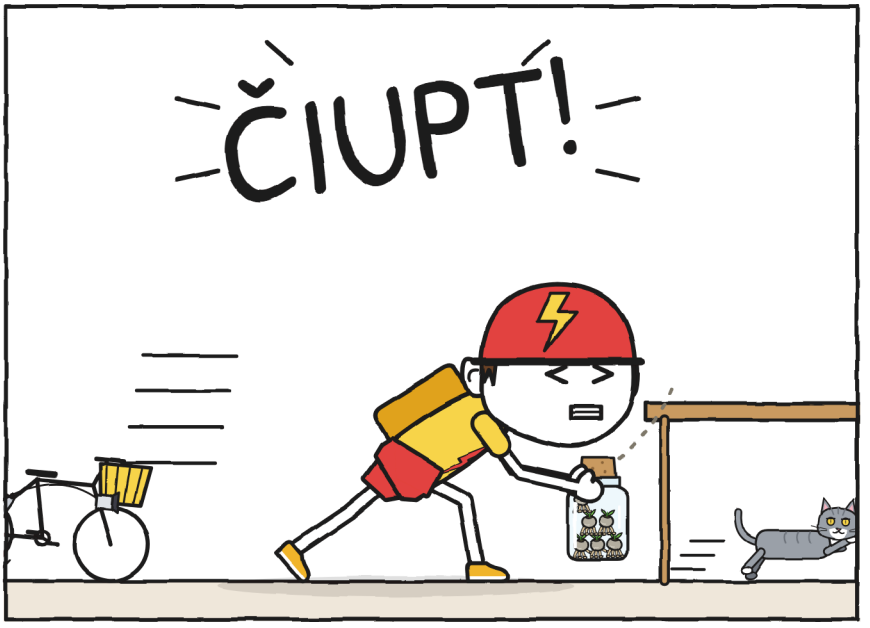
Šešios.

Julita ištraukė kamštį iš kombinezono, o Flora uždarė stiklainį, stipriai užspausdama kamštį, kad šešios neapsigalvotų. Paskui pasilenkė mums padėti. Tada Griaustinis šoktelėjo ant stalo ir nustūmė jį.

Mačiau, kaip jis krenta, – pro akies kampą, labai lėtai: stiklainis su savo kamščiu, ore apsisukantis ištisą ratą. Ir mačiau, kaip Tonis paleidžia pedalus, išlekia iš dviračio ištiestas kaip vartininkas ir suspaudžia abi rankas per sprindį nuo žemės. ČIUPT!

— ŽAIBAS, — pasakė jis, gulėdamas ant plytelių, iškėlęs stiklainį aukštyn. — Per sekundę arba nemokamai.

Tai buvo sparčiausias pristatymas, kokį esu matęs savo gyvenime. Pripažįstu tai čia, sąsiuvinyje, nes garsiai nepavyko: išėjo tik ik.

Bet jis buvo nustojęs minti, ir šviesa užgeso. O Griaustinio niekas nesustabdys: jis kaip strėlė nulėkė link kačių landos.

Tamsoje: tik, tik, tik. Paskui škrap: vazonas, atstumtas katino, kuris norėjo išeiti ir išėjo. Klak: kačių landa. O iš paskos, labai greitai, dar vienas tik, tik, tik, kuris nebuvo Griaustinis.

Kai vėl sužaibavo, ant grindų liko viena vienintelė sėkla, ir Julita ją pagavo. Flora atkimšo stiklainį tik tiek, kad sėkla tilptų, ir vėl užspaudė kamštį. Septynios.

Per tą patį žaibą pamačiau pro durų stiklą kiemo trinkeles, žėrinčias lietuje, takelį ir, pačiame takelio viduryje, mažytę sėklą, sustingusią pusiaukelėje, su lietaus nulenktais lapeliais. Paskui vėl pasidarė naktis. O per kitą žaibą, takelyje nieko nebuvo.

Aštuntoji buvo išbėgusi pro kačių landą.

— Einu jos pasiimti! — pasakė Julita, jau laikydama ranką ant durų rankenos.

— Kai žaibuoja, iš šių namų niekas neišeina, — nukirto Flora. Ji nebuvo nusiteikusi ginčytis.

Flora atsistojo priešais duris, nugara į stiklą, išskėtusi rankas. Julita pažiūrėjo jai per petį: takelis, kanalas, lietus. Sukando žandikaulį.

Julita nesiginčijo. Bet ir durų rankenos nepaleido.

Po kurio laiko kačių landa padarė klak. Tai buvo Griaustinis, antrą kartą permirkęs, su prilipusiu kailiu ir veidu, tarsi nebūtų per visą gyvenimą pajudinęs nė vieno vazono. Jis grįžo vienas. Be aštuntosios. Flora koja vėl pristūmė vazoną prie kačių landos, dėl visa ko, o jis nuėjo atsisėsti po stalu, tarsi audra būtų mūsų reikalas.

Kurį laiką niekas nieko nesakė; tik aš, o tai, ką aš sakiau, buvo ik. Lauke dangus vėl užsidegė.

— Žaibas... vienas dramblys, du drambliai.

Grrrumm.

— Du, — suskaičiavo Julita. — Vis dar visai arti.

Ji tai pasakė laikydama ranką ant durų rankenos, žiūrėdama į duris, o ne į mus. Du drambliai – mažiau nei kilometras. Dar prieš valandą man tai būtų buvusi blogiausia nakties žinia; dabar ji buvo antra.

— Tuomet dabar sodinkime jas, — pasakė Flora. — Kol audra nenuėjo. Ir tamsoje.

— Kai žaibuoja? — paklausė Julita, nepaleisdama durų rankenos.

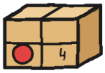
Flora parodė į lašus, kurie kilo šiltnamio stiklu aukštyn.

— Burtas vis dar veikia. Žaibai lieka lauke. O mes – viduje.

Pažiūrėjome į stiklainį. Viduje buvo septynios sėklos, kai kurios su kojytėmis, prilipusiomis prie stiklo, tarsi jį matuotų, o stikle drebėjo kiekvieno žaibo atspindys. Septynios iš aštuonių. Aš, kuris skaičiuoju daiktus, įsikabinau į šį skaičių: tai ne aštuoni, bet ir ne nulis, ir tą naktį man pasirodė, kad su septyniomis galima pradėti.

— Tamsoje, — pakartojo Flora, žiūrėdama į Trupinukę.

O Trupinukė, žiūrėdama į mane, padarė ik.

SKYRIUS 4

Ik

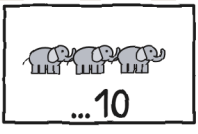
Flora paaiškino mums, kaip sodinamas žiburėlis, taip, kaip ją kadaise išmokė R., o aš tai užsirašiau stipriai spausdamas flomasterį: keturi žingsniai, ir svarbiausias buvo paskutinis – apie terminą.

KAIP SODINTI ŽIBURĖLĮ

1.
Audros sudrėkinta žemė.
(Palaistyta iš čiaupo – netinka.)

2.
Atversti stiklainį virš žemės.
(Atvertus anksčiau, pabėga.)

3.
Visiška tamsa: jos pačios sulenda į žemę.
(Jei užkasi tu, jos nesudygs.)

4.

Kol audra nenuėjo:
jei daugiau nei dešimt dramblių, iki kitos audros jų nebesodinsi.

Iki dešimties dramblių jos pabudusios. Nuo vienuolikos – vėl miegoti. –].

Du terminai, vadinasi: dešimt dramblių sėkloms; pusė valandos po paskutinio griaustinio – mums.

Flora apšvietė sąsiuvinį, kol aš rašiau. Žingsnius sakė mintinai. Daugiau apie R. neklausiau.

Tarp 2 ir 3 žingsnio padariau du ik. Trupinukė – dvi liepsnos, ir virtuvė du kartus užsidegė kaip blykstė. Niekas nieko nesakė; tuo metu mudu su Trupinuke buvome namų apšvietimas. Griaustinis, po stalu, klausėsi, tarsi žingsniai būtų jam.

Flora atidarė šiltnamio stiklines duris ir įėjo pirmoji. Trupinukė ėjo prisispaudusi prie mano batų. Taip bent maniau.

Šiltnamis yra prie pat virtuvės. Jis ilgas ir siauras, su vazonų lentynomis ant sienų, o viduryje stovėjo lysvė – ilgas stalas, pilnas žemės, su dar daugiau vazonų po juo. Dieną tai turbūt žalia, rami vieta. Naktį, per audrą, visos lubos pabaldavo nuo kiekvieno žaibo.

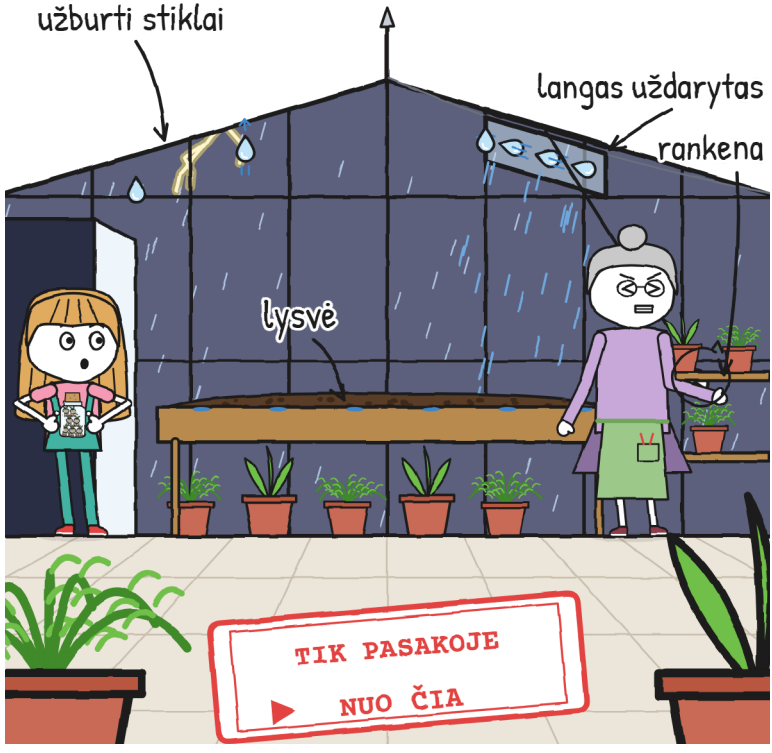
Lubose yra langas, kuris niekada neatsidaro. Flora pasuko jo rankeną: langas liko uždarytas, bet nupieštieji lašai nustojo kilti ir pradėjo leistis stiklu žemyn. Tada tikras lietus perėjo per stiklą ir nukrito ant lysvės žemės.

— Viskas ant lysvės. Nė lašo ant grindų, — įsakė Flora, tarsi lietus būtų jos.

Tuoj pat pakvipo ką tik palaistyta žeme.

Tokie stiklai egzistuoja tik pasakoje. Per tikrą audrą – jokių šiltnamių. Pažiūrėk į paskutinį puslapį. –].

— Audros sudrėkinta žemė, — pasakė Flora. — O dabar viskas tamsoje. Ir greitai.

Julita buvo likusi prie durų su stiklainiu rankose. Ji buvo iškeitusi durų rankeną į stiklainį ir spaudė jį lygiai taip pat.

Tada pasigirdo susidūrusių vazonų garsas, ir po lysve, gale, pasirodė dvi geltonos akys, du drebantys sparnai ir, kas tris sekundes, liepsnelė. Ik. Trupinukė jau buvo viduje: ji buvo prasmukusi tarp Floros kojų, jai atidarant duris.

Flora atsargiai patraukė ją. Trupinukė įsikibo į vazonus visomis keturiomis letenomis.

Drakono mažylė, įsikibusi į du vazonus, staiga sveria tiek, kiek sveria du vazonai, o Flora, kuri raunasi piktžoles nieko neprašiusi leidimo, paleido ją ir liko klūpėti, žiūrėdama į ją.

Vera įspėjo. Aš girdėjau. O tu pūtei krūtinę. –].

Ir kiekvieną kartą, kai aš virtuvėje padarydavau ik, šiltnamyje užsidegdavo Trupinukė: kitoje durų pusėje vazonai nušvisdavo iš apačios. Ik: švytėjimas. Ik: švytėjimas. Kaip šaldytuvo šviesa, tik durys buvau aš ir nemokėjau užsidaryti.

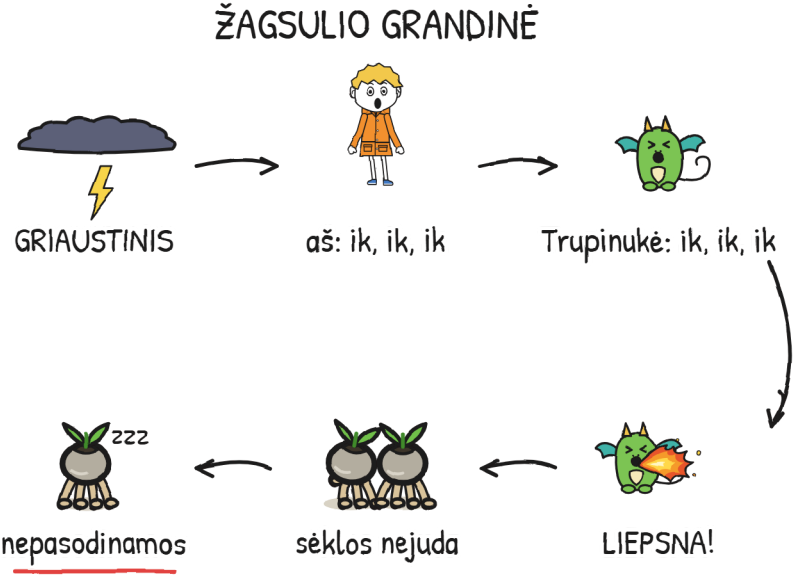
Virtuvėje ik padėjo: liepsna, nejudanti sėkla, pagauta sėkla. Čia jis neleido jų pasodinti. Su liepsna kas tris sekundes niekada nebūdavo pakankamai tamsu. Tarp griaustinio ir Trupinukės, su kiaurasamčiu, buvau aš.

Nupiešiau, kad suprasčiau.

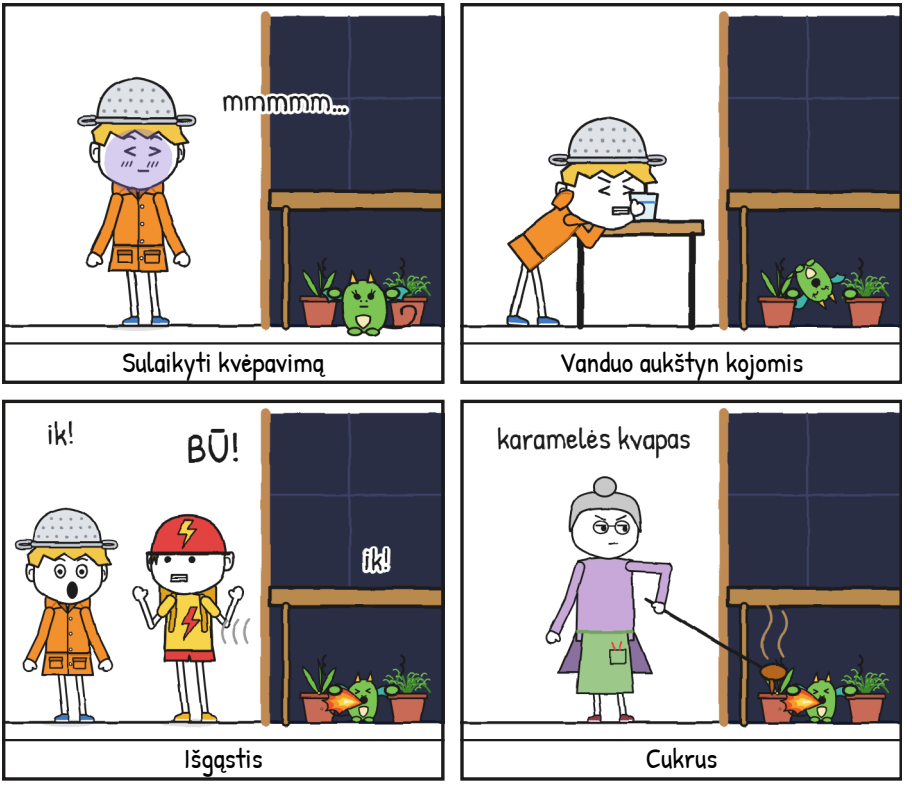
Išbandėme visus būdus nuo žagsulio, o Trupinukė buvo padėjėja: ji mėgdžiojo būdą ir, kaip priedą, ik.

Sulaikyti kvėpavimą: aš pasidariau violetinis, o ji – dar žalesnė. Gerti vandenį aukštyn kojomis: baigiau su vandeniu nosyje. Išgąsdinimą pasiėmė Tonis, kuris be perspėjimo surėkė „BŪ!“:

išgąsčio gavau aš, ik padariau vis tiek, o Trupinukės liepsna nudegino jam žaibą ant šalmo. Paskutinis buvo šaukštas cukraus, Floros idėja: Trupinukės šaukštas tapo karamele dar nepasiekęs jos burnos, ir šiltnamis ilgai kvepėjo mugės kvapu.

Reikia nutraukti grandinę. Lengviausiai nutraukiama grandis – tu. Su meile. –J.

— Keturi drambliai. Penki.

Nugriaudėjo griaustinis. Sukandau dantis. Ik.

— Tas žaibas trenkė toliau, — pasakė Julita.

Septynios sėklos sukosi stiklainyje. Nei jos rado išėjimą, nei aš radau būdą nutilti.

— Iki dešimties, — pasakiau. — Dar galime.

Su kitu žaibu Tonis pradėjo skaičiuoti greitai.

— Taip negalioja, — pasakė Julita.

Jis užsičiaupė. Flora laukė su užgesintu žibintuvėliu. Nepasakė man, kad pasiskubinčiau. Tai buvo beveik blogiau.

— Trupinukė mėgdžioja tavo baimę, — pasakė Julita.

— Tai tegul mėgdžioja ką nors kita, — pasakiau.

Ik. Liepsna.

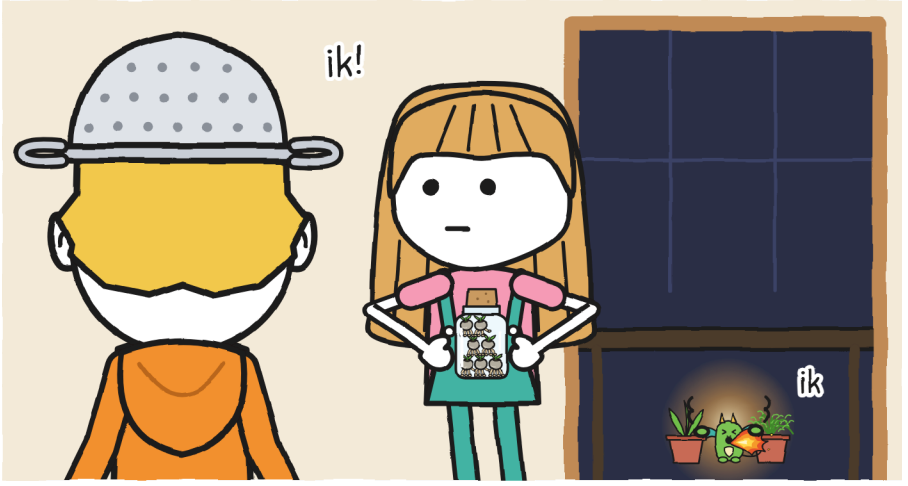
— O jei ją išvestume į virtuvę? — paklausiau.

— Ji įsikimba. Juk matei.

Pažvelgiau į šiltnamio duris. Jos atrodė daug toliau nei anksčiau.

Julita nuleido balsą.

— Pirmiausia pabūk su ja.

Turėjau planą. Bėda, kad jis netiko tam.

Mano planas, kad nesimatytų, jog bijau griaustinio:

1. Sakyti, kad man tai patinka.
2. Nežagsėti.
3. ???

2 punktą tą naktį išbraukiau ik po ik, kol jo nebebuvo galima perskaityti. 1 punktas dar tebestovėjo, bet juo jau niekas netikėjo, net aš.

O trečias? –J.

Bandžiau. Tikrai.

Priėjau prie slenksčio. Julita atsitraukė su stiklainiu, kad užleistų man vietos. Niekas manęs nestūmė.

Įkėliau kojį į šiltnamį, labai ryžtingai, su kiaurasamčiu ant galvos ir ranka ant durų staktos. Koja įėjo gerai. Ji įėjo taip, kaip koja žengia į baseiną gegužę: koja – taip; likusi dalis – pažiūrėsim.

Žaibas nubaltino visas lubas. Netyčia suskaičiavau: penki drambliai.

GRRRUMM!

Užburti stiklai garso nesustabdė. Visos lubos nuskambėjo kaip būgnas. IK! Po lysve: IK!, ir liepsna.

Kas buvo toliau, žinau tik tiek, kad vėl stovėjau virtuvėje, prisispaudęs prie šaldytuvo, su kiaurasamčiu iki antakių.

Neatsimenu, kaip ėjau. Mano kojos, kaip ir mano rankos, turi savo įpročius.

Pasilikau prie šaldytuvo, su šaltomis rankomis ir širdimi ausyse. Per du pirštus nuo mano galvos buvo krantinės nuotrauka: švieselių eilė, kurią kol kas gesinau aš – savo ik.

Nuo durų pažvelgiau aukštyn, pro stiklinį stogą. Ir tarp vieno žaibo ir kito pamačiau juos: Veros drakonus, skraidančius pačioje audroje.

Jų buvo keturi. Trys milžiniški: mėlynas, oranžinis ir violetinis, kertantys tarp žaibų taip, tarsi žaibai būtų kilimo tako šviesos; o tarp jų ketvirtas, raudonas, mažesnis. Jie skriejo aukštai virš stogo, pačioje audroje, ten, kur griaudžia labiausiai, ir nesimatė jokio jų skubėjimo. Žaibas nupiešdavo juos visus, baltus, su kiekvienu žvynu; paskui užgesdavo, ir suprasdavai, kad jie vis dar ten, nes lietus ant stogo suskildavo šešėliais.

Todėl Vera su mumis neatėjo: per audrą jie išskrenda, o ji lieka namuose, budėdama, kol jie grįš. Pažiūrėjau į drakonus, o paskui į lysvę. Trupinukė kada nors skraidys su jais. Tą naktį ji buvo susisukusi į kamuolį tarp vazonų, mėgdžiodama mane.

Jie nedarė ik.

— Eime, medžiotojau, — pasakė Tonis.

Laukiau pokšto. Jo nebuvo. Tonis uždėjo ranką man ant peties.

Nusiėmiau kiaurasamtį ir daviau jį Florai.

Flora laikė jį už rankenų tarsi tikrą šalmą. Perbraukiau ranka suplotus plaukus. Galva buvo tokia pat sunki.

Ir įėjau.

Viduje lietus skambėjo kaip tūkstantis pirštų, vienu metu barbenančių. Įropojau po lysve. Trupinukė buvo ten, susirietusi į kamuoliuką, drebanti lygiai taip pat kaip aš.

Kvepėjo drėgna žeme. Pritūpiau šalia jos ir apsikabinau kelius. Aš drebėjau iš pilvo; ji – iš sparnų. Abu kartu virpinome vazonus.

Bandžiau skaičiuoti. „Vienas dramblys, ik, du dram..., ik“. Ik įsiterpė tarp dramblių. Pametiau skaičių.

Pagalvojau išeiti. Mano kojos jau buvo pradėjusios.

Trupinukė suspaudė vazonus visomis keturiomis letenomis.

Likau.

GRRRUMM! Aš padariau ik. Trupinukė padarė ik. Liepsna apšvietė mus abu.

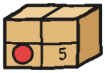
Ji turėjo tą patį veidą kaip aš. Su žvynais.

Mes buvome du audrų medžiotojai po lysve.

Tada nuo durų Julita prabilo tyliai, nesijuokdama:

— Skaičiuok su manimi.

SKYRIUS 5

Skaičiuok su manimi

Ir mes skaičiavome. Ji – nuo durų, aš – po lysve, tupėdamas, o Trupinukė drebėjo prisispaudusi prie mano lietpalčio.

Žaibas.

— Vienas dramblys. Du drambliai. Trys. Keturi. Penki. Šeši.

Grrrumm.

— Šeši: kokie du kilometrai, — pasakė Julita. — Tas žaibas trenkė toliau. Tebesame po stogu.

Šį kartą žinojau, kad griaustinis atėjo ties šešiais. Be skaičiavimo tai būtų buvęs dar vienas griaustinis. Skaičiavimas man buvo davęs, ką veikti laukiant.

Trupinukė vis dar drebėjo prisispaudusi prie mano lietpalčio.

Jau buvau išbandęs kiaurasamtį. Ir vandenį. Ir išėjimą iš šiltnamio. Ir vėl įėjimą.

— Aš bijau griaustinio.

Pasakiau tai vazonų link. Julita vis tiek mane išgirdo.

— Žinau. Šįryt tai nupiešei, kai pasakei, kad esi audrų medžiotojas. Aš tavęs laukiau.

Julita jau buvo sakiusi, kad Trupinukė mėgdžioja mano baimę. Aš buvau ieškojęs kito dalyko, kurį galėčiau pataisyti: žagsulio, vazonų, durų.

Šį kartą nepasakiau „bet“.

Garsiai jai nepadėkojau. Palieku padėką čia.

Perskaityta. Nėra už ką. –J.

— O aš bijau kačių, — pasakė Tonis.

Griaustinis miegojo ant jo kelių. Tonis nepajudino rankų.

— O aš – laukti to, kas neateina, — pasakė Flora. — Todėl stiklainį atidarydavau tuojau pat.

O aš – lieptų. Tai jau žinojote. –].

Niekas nesijuokė.

Lauke lietus lijo taip pat. Trupinukė vis dar buvo prisispaudusi prie mano lietpalčio. Po lysve aš jau nebuvau vienas.

Kvėpavau lėtai, kaip ant liepto. Viduje. Lauke. Trupinukė kvėpavo kartu su manimi. Kai ji nustojo drebėti, ir mano rankos kiek atsileido.

Žaibas. Skaičiavome kartu iki devynių. Grrrumm. Tonis, nuo kėdės, tyliai pasakė „vienasdutrys“ ir sustojo ties trimis, kur sustoja visada. Griaustinis net nepabudo.

Ir aš nepadariau ik. Nei per tą griaustinį, nei per kitą.

Laukiau ik, ir jis neatėjo. Trupinukė palenkė galvą į šoną. Pirmą kartą per visą naktį šiltnamyje buvo tamsu tiek laiko, kiek reikėjo.

— Dabar! — sušnibždėjo Flora.

Julita įėjo ant pirštų galiukų, tamsoje. Iš po lysvės, pritūpęs, girdėjau, kaip pro mane praeina jos sportbačiai, lėtai, vienas prieš kitą, tarsi šiltnamio grindys būtų lieptas. Ji padėjo stiklainį ant sudrėkintos žemės ir jį atkimšo. Kamštis padarė mažytį pokšt, iš tų, kurie atsipraša; nieko bendro su virtuvės POKŠT! Paskui negarsiai grįžo prie durų, nebėgdama, su nejudančia koja.

Šį kartą stiklainį atidariau laiku. Tebūnie užrašyta. –J.

Tik, tik, tik. Tamsoje kažkas lindo iš stiklainio.

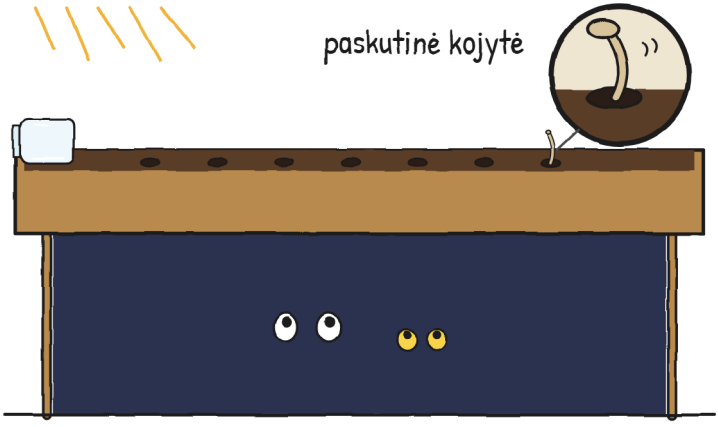
Nieko nesimatė: girdėjosi. Septyni mažyčiai šaknų kojyčių garsai, nusileidžiantys stiklu ir žengiantys ant sudrėkintos žemės, po vieną „tik“ kiekvienai, šiek tiek lėčiau nei lietus. Manau, tai tyliausias garsas, kokį esu girdėjęs gyvenime, ir niekada nebuvau taip įdėmiai ko nors klausęsis, net ir Trupinukės kiaušinio lukšto, kuris sutrūko prieš du šeštadienius.

Žaibas, labai toli. Skaičiavome be balso, vien lūpomis, Julita prie durų, o aš po lysve: vienas dramblys, du, trys... septyni drambliai, aštuoni, devyni, dešimt... Grrrumm.

Dešimt. Dar vienas dramblys, ir septynios būtų užmigusios ant žemės iki kitos audros. Dešimt buvo paskutinis, kuris dar tiko.

Su kitu žaibu pamatėme:

Stiklainis buvo tuščias, gulėjo ant šono lysvės gale. Žemėje buvo septynios duobutės eilėje, tarsi fleitos skylutės, ir iš paskutinės dar kyšojo šaknų kojytė, kuri baigė lįsti: paskutinė.

Paskui vėl pasidarė tamsu, o per kitą žaibą kojytės jau nebebuvo.

Paskui – valandėlė, kai nieko nevyko. Tik mes, tamsoje, žiūrintys į žemės lysvę.

Flora laikė sudėtas rankas priešais burną. Tonis nejudėjo – dėl katino. Julita, kartą gyvenime, irgi ne. Trupinukė ir aš kvėpavome tuo pačiu metu.

Ir tada užsidegė pirmasis.

Tai buvo mažytė šviesa lysvės viduryje, žalia ir auksinė, žvakės liepsnelės dydžio, ir ji kilo iš žemės. Ji augo. Užkopė plonu stiebu, kaip sultys kyla šiaudeliu, ir viršuje išsiskleidė apvalus, uždaras žiedas iš plono popieriaus, su šviesa viduje. Paskui užsidegė antrasis. Paskui jau nebegalėjau jų skaičiuoti iš eilės, nes likusieji užsidegė beveik vienu metu, kaip gatvės žibintai, kai temsta.

Septyni žiburėliai. Kiekvienas su gabalėliu žaibo viduje.

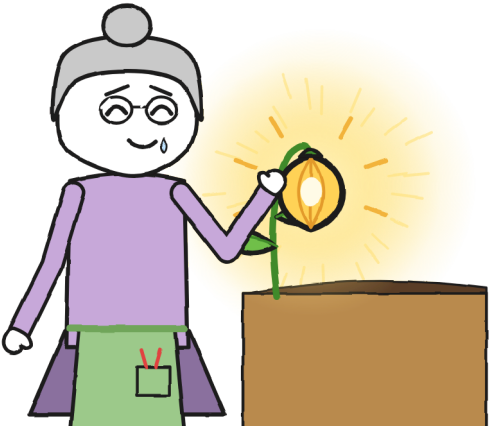
Tai nebuvo žaibo šviesa. Žaibas visą šiltnamį akimirksniu nubaltina ir palieka tave blogesnį nei anksčiau. Ši buvo geltona, su žalumo prieskoniu, ir ji pasiliko: nejudantis žaibas, žaibas, kuris išmoko laukti. Ji apšvietė tiek, kiek reikia: žemę, stiebus, veidus. Flora, rankomis už galvos. Julita, atvira burna ir nieko, ką galėtų pasakyti. Tonis, su Griaustiniu glėbyje, nesuprasdamas, kaip katinas čia atsidūrė. O Trupinukė ir aš, ką tik išlindę iš po lysvės. Trupinukė žiūrėjo išsižiojusi, lygiai kaip aš. Ji jau nemėgdžiojo mano baimės. Ji mėgdžiojo štai ką.

Toli, labai toli, vėl sugriaudė. Julita iš įpročio suskaičiavo, tyliai, ir pakeliui pametė skaičių.

Flora ilgai nieko nesakė. Paskui pirštu galiuku palietė vieną žiedą, lėtai, kaip liečiama kažkas, kas jau labai seniai tavęs laukė.

— Štai kokia buvo krantinė, — pasakė ji.

Ji tai pasakė žiūrėdama į žiedą. Šaldytuvo nuotraukoje buvo tokia šviesa, ir dar viena, ir dar viena, iki pat liepto.

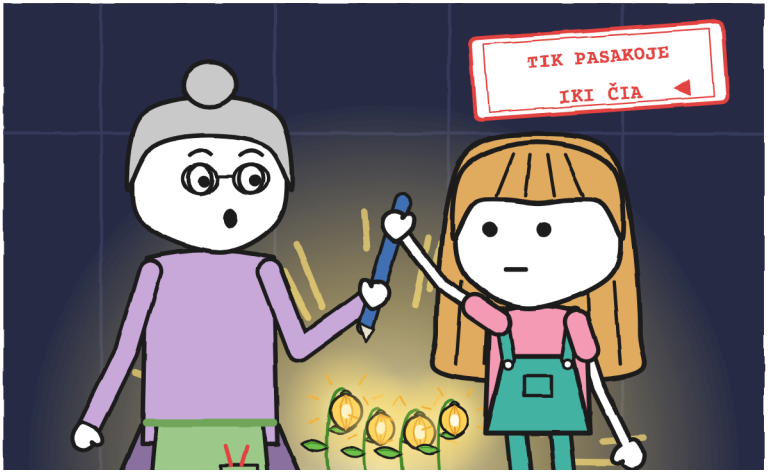
Floros akiniai aprasojo. Nerašysiu, kad ji verkė. Aš tai piešiu, o tai ne tas pats: Flora nėra iš tų, kurios verkia, ji iš tų, kurios laisto.

Aš taip pat palietiau vieną. Trupinukė irgi, letena, labai atsargiai. Jis buvo drungnas, kaip Trupinukės lizdo saulės akmuo, kuris išsaugo dienos šilumą. Šis saugojo kai ką kita, ir saugojo ne prasčiau. Floros paparčiai, beje, liko sveiki.

Flora pasuko rankeną. Nupieštieji lašai vėl pradėjo kilti, ir ant lysvės nustojo lyti. Paskui, čia pat, tarp žiburėlių, išsitraukė tušinuką, kad pasirašytų.

Jis buvo mėlynas. Nespėjau net pažiūrėti, ar nusitrina, ar ne, nes Julita jau buvo uždėjusi ranką.

— Dar ne, — pasakė Julita ir sustabdė jos ranką. — Trūksta vienos. Aštuntosios. Ji dingo dėl manęs: atidariau stiklainį per anksti.

Julita visą dieną laukė to parašo. Ką tik buvo jį sustabdžiusi dviem pirštais.

Flora liko su tušinuku ore. Paskui jį paslėpė.

— Gerai, — pasakė ji.

Į virtuvę grįžome po vieną, su septyniais žiburėliais, degančiais už stiklo. Virtuvėje Flora atsistojo priešais mus:

— Kiemas dar uždarytas. Dar neišeisime.

Niekas nesiginčijo.

Julita atklijavo etiketę nuo dėžės, lėtai, kad nesuplėštų, ir įsidėjo ją į kombinezono kišenę, kaip žmogus, kuris pasideda raktą.

Jei pristatoma, tai pristatoma viskas. –J.

Laukėme virtuvėje, kol Julitai nebeliko žaibų, kuriuos galėtų skaičiuoti.

Dvylika dramblių. Šešiolika. Dvidešimt vienas, ir griaustinis, kuris jau nebebuvo griaustinis, o tik baldo traukimo garsas dviem aukštais aukščiau. Paskui dangus dar kartą užsidegė už debesų, ir Julita skaičiavo, kol jai pasibaigė drambliai, o nieko neatėjo. Lietus ant lango liovėsi. Audra buvo nuėjusi. Vis dėlto Flora laikė mus viduje dar pusvalandį, skaičiuojant nuo paskutinio griaustinio. Tai buvo Julitos taisyklė, ir šį kartą ją vykdyti teko jai pačiai, sukandus dantis.

Flora atidarė galines duris. Kiemas buvo šlapias ir ramus, su blizgančiomis trinkelėmis, o tarp debesų buvo žvaigždžių, nedaug, iš tų, kurios išlenda pažiūrėti, kas atsitiko. Julita liko ant slenksčio, o aš – šalia jos.

Aštuntoji vis dar buvo ten, lauke. Iš Floros namų lieptas nesimatė: jį užstojo krantinės siena. Jei ji laiku nebuvo radusi žemės, dabar jau būtų dar vienas akmuo. Pagalvojau apie lietų, tekantį link kanalo, ir nustojau žiūrėti į vandenį.

Ir tebegaliojo senasis terminas: be Floros parašo auštant Nr. 2 parskris atgal į savo lentyną. Turėjome laiko, kol patekės saulė.

— Eime jos ieškoti, — pasakė Julita.

Julita vėl laikė ranką ant durų rankenos. Dabar durys buvo atviros.

Flora ilgai žiūrėjo į naktį. Paskui tris kartus pabeldė į kiemo mūrą, kuris yra Drakonų namų siena, kaip buvo sakiusi Vera. Tuk, tuk, tuk. Krumpliais, neskubėdama.

Virš mūro, kitoje pusėje, įsižiebė žibinto šviesa.

— Šį kartą, — pasakė ji, — neisite vieni.

SKYRIUS 6

Aštuntoji

Išėjome su dviem suaugusiomis, žibintu ir dviračiu. Prieš tai Flora paskambino į mano namus ir į Julitos: „Juos grąžinsiu šįvakar, ir neis vieni“.

Tai buvo pirmasis mano gyvenime išėjimas su sąrašu:

- Vera, su savo žibintu.
- Flora, su žibintuvėliu.
- Tonis, su dviračiu, jį stumdamas, kad dinamas duotų šviesos.
- Julita, su tuščiu stiklainiu ir etikete kombinezono kišenėje.
- O aš, su Trupinuke lietpalčio viduje ir jos galva lauke.

Vera atėjo gatve minutę po beldimų, su drėgnais raudonais plaukais, aukštai iškėlusi žibintą. Atsistojo priešais mus nepaklaususi, kas ką pametė.

Trupinukė ir aš jau nebedrebėjome.

Ieškojome kieme, takelyje, palei kanalo pakraštį.

Flora žibintuvėliu apžiūrėjo trinkeles. Tonis nuėjo bordiūru, stumdamas dviratį. Julita lietė krantinės akmenis, ar kuris nebus drungnas. Trupinukė ir aš žiūrėjome po kiekvienu krūmeliu. Nieko.

Miegančioji sėkla naktį yra tik dar vienas akmuo. O krantinėje akmenų yra begalė: tai sužinojau tą naktį, klūpėdamas šalia Julitos. Visi atrodė kaip miegančios sėklos. Nė viena tokia nebuvo.

Tonis ieškojo taip, kaip pristato: visą krantinę per dešimt minučių, ten ir atgal, o paskui dar kartą.

Žibinto šviesa pripildė šlapius akmenis atspindžių. Tada pagalvojau: ką tik sudygęs žiburėlis švytėtų silpnai. Mes ieškojome švieselės su trimis savo įžiebtomis šviesomis: jos ją prarijo.

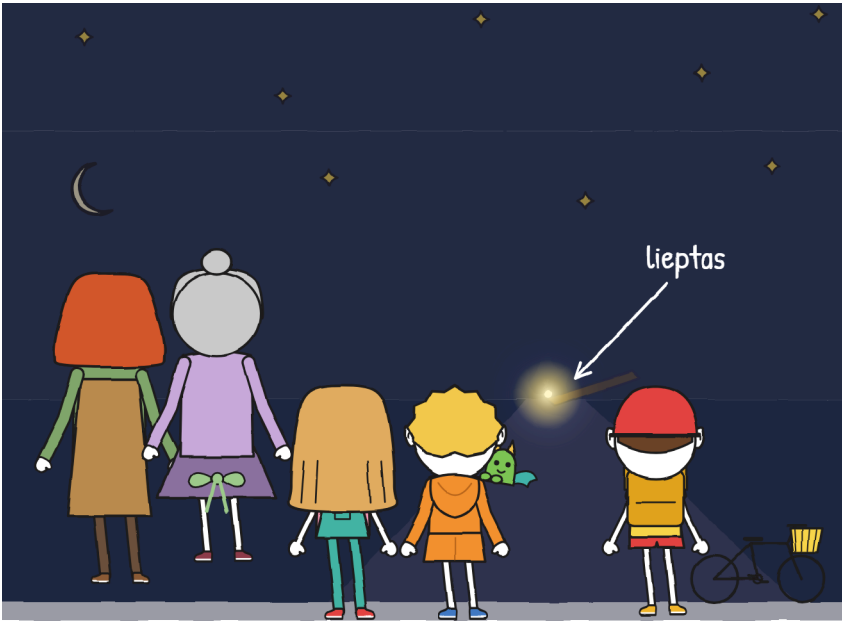
— Užgesinkite viską! — pasakiau.

Niekas nepaklausė kodėl. Tonis staigiai sustabdė dviratį, ir dviračio šviesa užgeso (ŽAIBAS niekada nestoja). Vera sumažino žibinto liepsną, kol ji tapo niekuo. Flora išjungė žibintuvėlį. Akimirką visoje krantinėje nebuvo jokios šviesos.

Ir tamsoje, krantinės gale, pasirodė šviesel ė.

Ji buvo prie pat liepto pradžios.

Julita pajudėjo link jos. Mes – paskui.

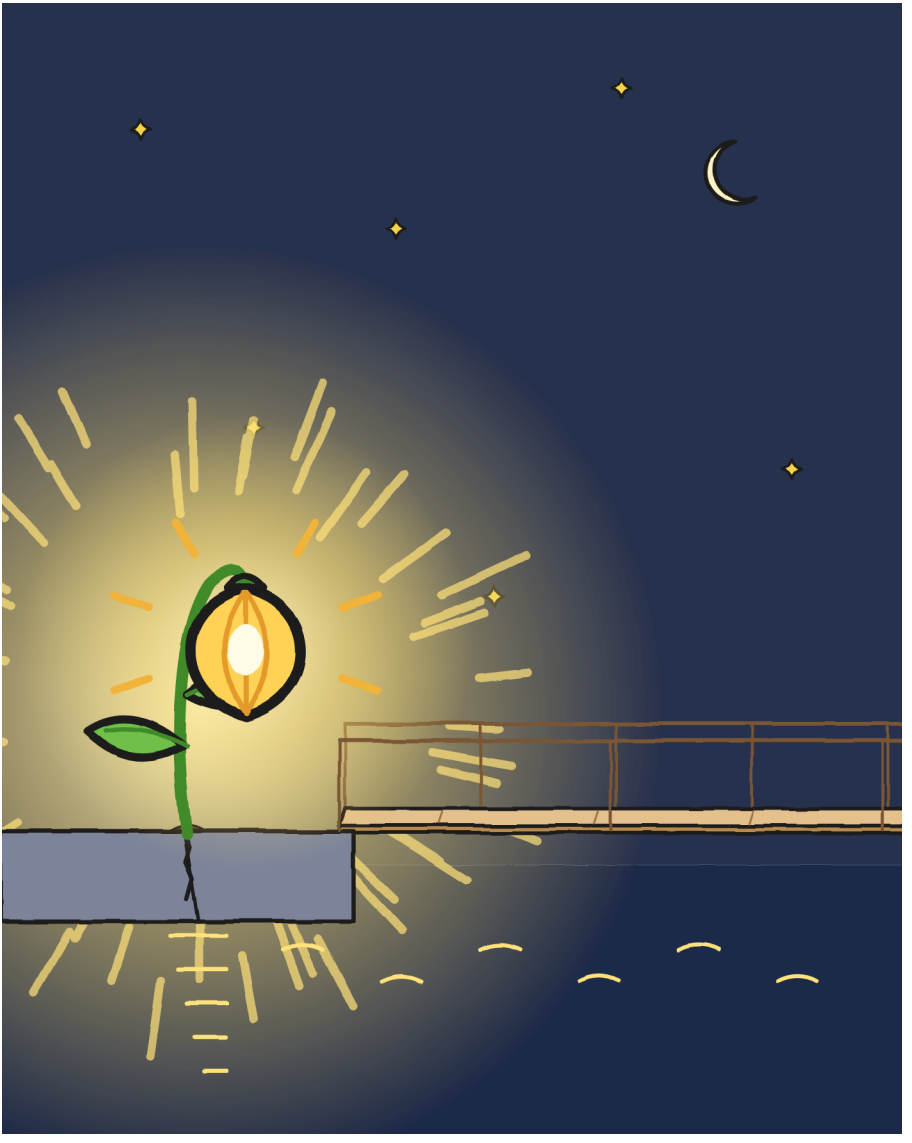
Lietus buvo nunešęs ją takeliu iki krantinės, ir ji buvo įstrigusi plyšyje tarp dviejų akmenų, iš tų, kur visada yra piršto storio žemės sluoksnelis ir žolė, kurios niekas nesodino. Ten ji pati save pasisodino. Iš tolo – šviesel ė. Iš arti – viską apšviečianti.

Ji turėjo kreivą stiebą ir tokią pat šviesą kaip septyni šiltnamyje. Ji apšvietė liepto pradžią ir gabalėlį vandens.

Julita pažiūrėjo į lieptą. Su šviesa jis atrodė kitoks: trumpesnis, platesnis, daugiau medžio nei vandens. Šį kartą matėsi, kur jis baigiasi.

Ji pastatė koją ant lentos. Tik vieną. Paskui ją atitraukė. Tai nebuvo žingsnis, tai buvo bandymas, bet koja akimirką tvirtai

stovėjo, su aštuntosios šviesa apačioje, ir niekas nieko nesakė. Aš nesakiau „žingsnis“: šį kartą ji matė kelią.

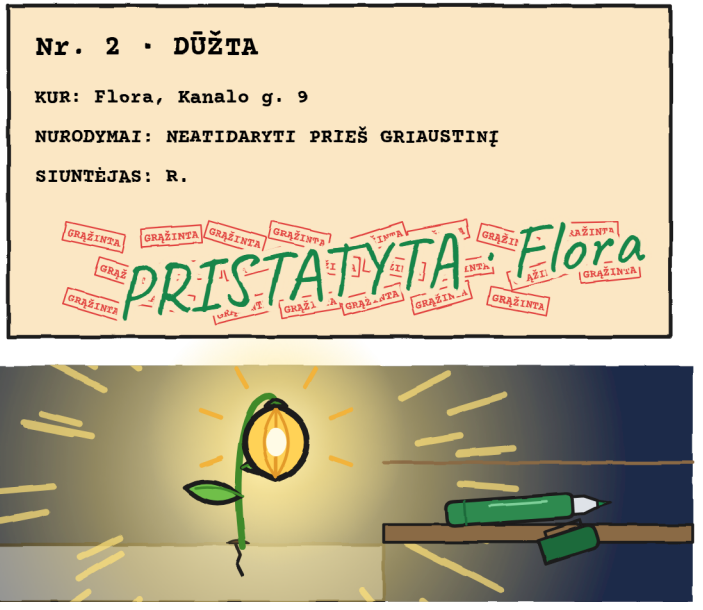

Iš tolo jau nebebijau. Iš arti – beveik irgi ne. –J.

— Ši lieka čia, — pasakė Flora. — Ji išsirinko vietą.

Julita ištraukė etiketę ir savo žalią flomasterį. Flora padėjo ją ant liepto krašto ir pasirašė aštuntosios šviesoje.

Virš dvidešimt trijų antspaudų GRĄŽINTA liko užrašyta žaliai: PRISTATYTA · Flora.

Atsisveikinant prie jos durų, Flora padavė man savo kiaurasamtį.

— Pasilik. Kitai audrai.

Paskui pridūrė:

— Ir pasakyk Marai, kad jau seniai metas.

Ji ištiesė jį man už rankenų, tarsi tikrą šalmą. Ji nepasakė „jei bus dar viena audra“: pasakė „kitai audrai“, kaip sakoma „kitą šeštadienį“. Dabar jis kabo ant mano kambario lango rankenos, virš dėžių, kurios tebėra uždarytos. Tai pirmas to kambario daiktas, kuris neatkeliavo jokioje dėžėje.

Apie žinią negalėjau nieko paklausti: Flora uždarė duris, man dar nespėjus. R. kortelė liko tokia:

6. Niekas netaria R. vardo. Tai irgi užuomina. –J.

Vera paliko Trupinukę jos lizde, užmigusią dar kelyje, ant mano dryžuoto megztinio, kuris ten guli jau du šeštadienius ir kvepia jau daugiau ja nei manimi. „Jos pirmoji audra“, – tarė ji ir apklojo ją iki smakro. Ji miegojo šiek tiek pravira burna, kaip aš, pasak mamos. Audros ji neatsimins. Tam ji turi šį sąsiuvinį.

Paskui ji nuvežė mus į parduotuvę savo furgonu, su Tonio dviračiu, paguldytu gale, kelio tiltu: Didysis tiltas jau buvo pakeltas. Julita atsisėdo prie kanalo lango ir žiūrėjo į vandenį tiesiai per visą tiltą: kažko ieškojo. Ir tai matėsi. Pačiame gale, prie liepto pradžios, mažytė, buvo šviesa. Viena. Kanale, kuris daugelį metų neturėjo nė vienos.

Parduotuvė buvo tamsi. Ne tik be šviesos: visiškai tamsi, net iškaba; tai, kas šiek tiek matėsi, matėsi dėl gatvės žibinto. Vera paliko mus prie durų ir grįžo pas savo drakonus, kurie po audros, pasakė ji, ilgai neužmiega. Maros prie prekystalio nebuvo.

Ji buvo po prekystaliu.

Mes trys, Julita, Tonis ir aš, pasilenkėme virš prekystalio, eilėje, pasirėmę smakrais į medieną, ir ten apačioje, tarpelyje, buvo Mara: apsisupusi antklode iki kaklo, su ausinėmis ir puodu ant galvos, o skrybėlė ant puodo, nes Mara skrybėlės nenusiima net dėl šito. Ji buvo apkabinusi guminę varlę. Mano varlę. Tą, kuri nebuvo niekieno. Dabar žinau, kam Mara jos norėjo.

— Jau praėjo? — paklausė ji.

Pažinau tą balsą. Tai buvo mano balsas, kai kalbu iš po lovos.

— Jau gerą valandėlę, — pasakė Julita.

Mara tebebuvo ten: antklodė, ausinės ir puodas.

Ji buvo vežusi siuntinį dvidešimt tris kartus. Nė karto per audrą.

Tą rytą ji jau buvo viską paruošusi prekystalio gale: antklodę, ausines, puodą. Aš tai mačiau ir ėmiau žiūrėti į siuntinį.

„Man čia yra ką veikti.“ Aha. –J.

Perdaviau jai Floros žinią.

Mara nepaklausė nei kokios Floros, nei kokio laiko, nei laiko ko. Ji užsitraukė puodą iki pat antakių – tai arčiausiai raudonavimo, ką galima padaryti su užsidėtu puodu – ir po puodu man pasirodė matąs šypseną, iš tų, kurių ji nebenaudoja, tą, kuri buvo senoje dviejų jaunų raganų nuotraukoje, toje su lipduku, kabančioje už prekystalio. Mara ir Flora pažįsta viena kitą, ir ne tik iš dvidešimt trijų pristatymų. Nežinau, iš kur; tai eina į klausimų sąrašą kitam šeštadieniui, kuris jau užima antrą puslapį.

— Aš irgi bijau griaustinio, — pasakiau jai.

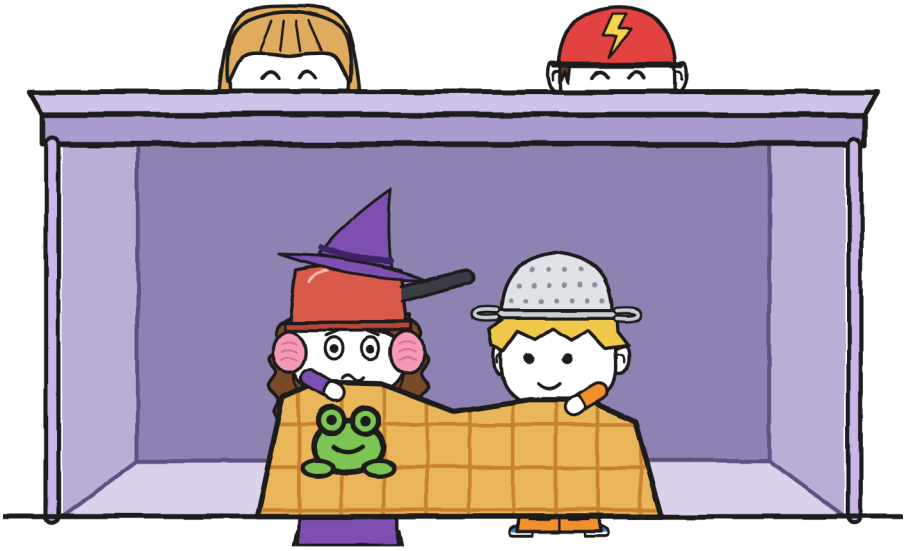
Pirmą kartą, po lysve, tai man kainavo ištisą audrą. Antrą kartą išėjo savaime, kaip ik.

Mara nieko nesakė. Pakėlė antklodę.

Užsidėjau kiaurasamtį, kurio nebuvau paleidęs nuo Floros durų. Juk tam man jį ir davė. Ir įlindau su ja po prekystaliu.

Tilpome.

Mara turėjo puodą; aš – kiaurasamtį. Ji vis dar buvo apkabinusi varlę. Virš prekystalio kyšojo Julita ir Tonis. Nė vienas nesijuokė.

Taip pabuvome, kol Marai atlėgo, arba kol man nutirpo koja, o tai maždaug tas pats. Kai ji išlindo, įjungė šviesą, ir Julita padėjo etiketę ant prekystalio, šalia antspaudo: dvidešimt trys GRĄŽINTA ir, ant viršaus, PRISTATYTA · Flora. Mara perskaitė ją, jos nepaliesdama, ilgai, kaip buvo skaičiusi Nr. 1 etiketę. Paskui pažiūrėjo į prekystalio galą, kur nebebuvo antklodės, ir nuėjo ieškoti dėžės.

Mara pastatė Toniui apverstą pristatymų dėžę prie taburečių.

— Kol kas, — pasakė ji.

„Kol kas“, kai sako Mara, gali trukti gana ilgai.

Tonis atsisėdo. Dėžė buvo tokia žema, kad jis beveik prisiliesdavo smakru prie kelių. Liko.

Julita padavė jam žalią flomasterį.

Savo kuprinėje, po „išskyrus audrą“, Tonis pridėjo du žodžius: „ir kates“.

Dabar smulkus šriftas sako tiesą. –J.

Paskui Julita užlipo ant mano mėlynosios taburetės, artimiausios sienai, išbraukė 19 ant lentelės ir šalia parašė 18, didesnį, trokšdama išbraukti ir jį.

Pataisiau savo planą. Kai griaudžia:

1. Skaičiuoti dramblius.
2. Su kuo nors.
3. Jei padarau ik, nieko tokio.

Ir nesakyti, kad esi kokių nors dalykų medžiotojas. –J.

Jau uždarinėjome, kai suskambo varpelis.

Tilin.

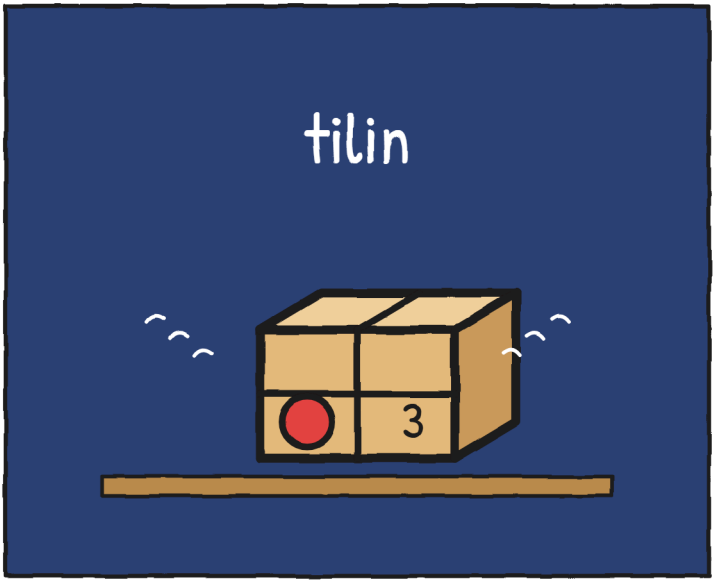
Jis sklido ne nuo durų. Jis sklido nuo grąžintųjų lentynos: Nr. 3, šalia dviejų spragų.

Priėjau perskaityti etiketės.

Nr. 3 · TONIUKUI.

Tonis pasidarė savo šalmo spalvos.

Kas siunčia siuntinius Toniui? –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

(jau greitai)

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydžiu. Ta pati audra. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com (L dydžio versijai)

TIKRA AUDRA: KĄ DARYTI

1. Jei girdi griaustinį, nors ir toli, eik į vidų: žaibas jau gali tave pasiekti.
2. Viduje, su suaugusiuoju, toliau nuo langų, durų ir stiklų. Jokių šiltnamių, tiltų, medžių ar vandens.
3. Neišeik, kol nepraėjo pusė valandos nuo paskutinio griaustinio.
4. Dramblių skaičiavimas padeda suprasti, ar žaibas trenkė arti, ar toli, ir nusiraminti. Jis nepasako, kada galima išeiti.

SUSKAIČIUOK SAVO AUDRĄ

Iš vidaus, namie: skaičiuok dramblius tarp žaibo ir griaustinio.

Žaibas	Drambliai	Kilometrai (1 per 3, apytiksl.)	Tas žaibas: arčiau ar toliau?
1	15	5	–
2	9	3	arčiau

Ar nuo griaustinio tau ima žagsėti? Skaičiuok dramblius. Ir skaičiuok su kuo nors. –].